

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

C 80

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 53

27 martie 2010

<u>Numărul informării</u>	Cuprins	Pagina
---------------------------	---------	--------

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție

2010/C 80/01	Ultima publicație a Curții de Justiție în <i>Jurnalul Oficial al Uniunii Europene</i> JO C 63, 13.3.2010	1
2010/C 80/02	Depunerea jurământului de către un nou membru al Curții	1

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2010/C 80/03	Cauza C-373/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Düsseldorf — Germania) — Hoesch Metals and Alloys GmbH/Hauptzollamt Aachen [Codul vamal comunitar — Articolul 24 — Originea nepreferențială a mărfurilor — Transformare sau prelucrare ce conferă originea — Blocuri de siliciu originare din China — Trierea, zdrobirea și purificarea blocurilor, precum și cernerea, sortarea boabelor în funcție de dimensiunea acestora și ambalarea lor în India — Dumping — Validitatea Regulamentului (CE) nr. 398/2004]	2
--------------	---	---

RO

Preț:
4 EUR

(continuare în pagina următoare)

2010/C 80/04	Cauza C-405/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Vestre Landsret — Danemarca) — Ingeniørforeningen i Danmark, care acționează în numele domnului Bertram Holst/Dansk Arbejdsgiverforening, care acționează în numele societății Babcock & Wilcox Vølund ApS (Politica socială — Informarea și consultarea lucrătorilor — Directiva 2002/14/CE — Transpunerea directivei atât printr-o lege, cât și printr-o convenție colectivă — Efectele convenției colective în privința unui lucrător care nu este membru al organizației sindicale semnatare a convenției respective — Articolul 7 — Protecția reprezentanților lucrătorilor — Cerința unei protecții sporite împotriva concedierii — Inexistență)	2
2010/C 80/05	Cauza C-523/08: Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 11 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Directiva 2005/71/CE — Procedura specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică — Netranspunere în termenul stabilit)	3
2010/C 80/06	Cauza C-541/08: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Oberster Gerichtshof — Austria) — Fokus Invest AG/Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG) [Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor — Articolul 25 din anexa I la acord — Articolul 63 TFUE și articolul 64 alineatul (1) TFUE — Libera circulație a capitalurilor — Societate înființată potrivit dreptului unui stat membru ale cărei părți sociale sunt deținute de o societate de drept elvețian — Dobândirea de către această societate a unui bun imobil situat în acest stat membru]	4
2010/C 80/07	Cauza C-14/09: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 4 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Verwaltungsgericht Berlin — Germania) — Hava Genc/Land Berlin [Acordul de asociere CEE Turcia — Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere — Articolul 6 alineatul (1) — Noțiunea „lucrător” — Desfășurarea unei activități salariate reduse — Condiția pierderii drepturilor dobândite]	4
2010/C 80/08	Cauza C-18/09: Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei [Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Libera prestare a serviciilor — Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 — Articolul 1 — Transporturi maritime — Porturi de interes general — Taxe portuare — Facilități și scutiri]	5
2010/C 80/09	Cauza C-88/09: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Conseil d'État — Franța) — Graphic Procédé/Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique (Fiscalitate — A șasea directivă TVA — Activitate de reprografie — Noțiunile „livrare de bunuri” și „prestare de servicii” — Criterii de distincție)	5
2010/C 80/10	Cauza C-185/09: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Suediei (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2006/24/CE — Comunicații electronice — Păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice — Netranspunere în termenul prevăzut)	6
2010/C 80/11	Cauza C-186/09: Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2004/113/CE — Egalitate între bărbați și femei — Acces la bunuri și servicii și la furnizarea de bunuri și servicii — Netranspunerea în termenul stabilit în ceea ce privește Gibraltarul)	6

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2010/C 80/12	Cauza C-259/09: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (Gestionarea deșeurilor din industriile extractive — Netranspunere sau necomunicare a măsurilor naționale de transpunere)	7
2010/C 80/13	Cauza C-498/09 P: Recurs introdus la 3 decembrie 2009 de Thomson Sales Europe împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) pronunțate la 29 septembrie 2009 în cauzele conexe T-225/07 și T-364/07, Thomson Sales Europe/Comisia	7
2010/C 80/14	Cauza C-519/09: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Arbeitsgerichts Wuppertal (Germania) la 14 decembrie 2009 — Dieter May/AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse	8
2010/C 80/15	Cauza C-543/09: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 22 decembrie 2009 — Deutsche Telekom AG/Bundesrepublik Deutschland	8
2010/C 80/16	Cauza C-546/09: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven Administrativen Sad la 23 decembrie 2009 — „Aurubis Balgaria” AD/Nachalnik na Mitnitsa — Sofia	9
2010/C 80/17	Cauza C-548/09 P: Recurs introdus la 23 decembrie 2009 de Bank Melli Iran împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 14/10/2009 în cauza T-390/08, Bank Melli Iran/Consiliul	10
2010/C 80/18	Cauza C-549/09: Acțiune introdusă la 23 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Franceză	11
2010/C 80/19	Cauza C-552/09 P: Recurs introdus la 24 decembrie 2009 de Ferrero SpA împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 14 octombrie 2009 în cauza T-140/08 — Ferrero SpA/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck	11
2010/C 80/20	Cauza C-554/09: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberlandesgericht Stuttgart (Germania) la 31 decembrie 2009 — Andreas Michael Seeger/Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart	12
2010/C 80/21	Cauza C-6/10: Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei	12
2010/C 80/22	Cauza C-8/10: Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Marele Ducat al Luxemburgului	13
2010/C 80/23	Cauza C-11/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hoge Raad der Nederlanden la 8 ianuarie 2010 — Staatssecretaris van Financiën/Marishipping and Transport BV	13
2010/C 80/24	Cauza C-12/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf (Germania) la 8 ianuarie 2010 — LECSON Elektromobile GmbH/Hauptzollamt Dortmund	14

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2010/C 80/25	Cauza C-13/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) la 11 ianuarie 2010 — Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV/Statul belgian	14
2010/C 80/26	Cauza C-18/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht Berlin (Germania) la 12 ianuarie 2010 — Agrargenossenschaft Münchehofe e.G./BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltung GmbH	14
2010/C 80/27	Cauza C-19/10: Acțiune introdusă la 12 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Italiană	15
2010/C 80/28	Cauza C-22/10P: Recurs introdus la 14 ianuarie 2010 de REWE-Zentral AG împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate la 11 noiembrie 2009 în cauza T-150/08 — REWE-Zentral AG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) — Intervenientă: Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH	15
2010/C 80/29	Cauza C-28/01 P: Recurs introdus la 21 decembrie 2009 de Mehmet Salih Bayramoğlu împotriva Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 24 septembrie 2009 în cauza T-110/09, Mehmet Salih Bayramoğlu/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene	16
2010/C 80/30	Cauza C-29/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour d'appel (Luxemburg) la 18 ianuarie 2010 — Heiko Koelzsch/État du Grand-Duché de Luxembourg	16
2010/C 80/31	Cauza C-35/10: Acțiune introdusă la 21 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Franceză	17
2010/C 80/32	Cauza C-36/10: Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei	17
2010/C 80/33	Cauza C-38/10: Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Portugheză	18
2010/C 80/34	Cauza C-41/10: Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei	19
2010/C 80/35	Cauza C-46/10: Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Højesteret (Danemarca) la 28 ianuarie 2010 — Viking Gas A/S/BP Gas A/S	20
2010/C 80/36	Cauza C-47/01 P: Recurs introdus la 28 ianuarie 2010 de Republica Austria împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a șasea) pronunțate la 18 ianuarie 2009 în cauza T-375/04, Scheucher-Fleisch GmbH și alții/Comisia Comunităților Europene (e-mail din 27.1.2010)	21
2010/C 80/37	Cauza C-49/10: Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Slovenia	22

2010/C 80/38	Cauza C-73/10 P: Recurs introdus la 9 februarie 2010 de Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a opta) pronunțate la 30 noiembrie 2009 în cauza T-2/09, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG/Comisia Europeană	22
--------------	---	----

Tribunalul

2010/C 80/39	Cauza T-340/07: Hotărârea Tribunalului din 9 februarie 2010 — Evropaiki Dynamiki/Comisia („Clauză compromisorie — Programul «eContent» — Contract referitor la un proiect de asigurare a unei eficacități maxime a programului și a unei participări cât mai largi a grupurilor țintă — Neexecutarea contractului — Rezilierea contractului”)	23
2010/C 80/40	Cauza T-344/07: Hotărârea Tribunalului din 10 februarie 2010 — O2 (Germany)/OAPI (Homezone) [„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale Homezone — Motive absolute de refuz — Caracter distinctiv — Caracter descriptiv — Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]	23
2010/C 80/41	Cauza T-472/07: Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 3 februarie 2010 — Enercom/OAPI [„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale ENERCOM — Marcă comunitară verbală anterioară TRANSFORMERS ENERGON — Motiv relativ de refuz — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]	24
2010/C 80/42	Cauza T-289/08: Hotărârea Tribunalului din 11 februarie 2010 — Deutsche BKK/OAPI (Deutsche BKK) [„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale Deutsche BKK — Motive absolute de refuz — Caracter descriptiv și lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009] — Articolul 73 și articolul 74 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolul 75 și articolul 76 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 207/2009)”]	24
2010/C 80/43	Cauza T-113/09: Hotărârea Tribunalului din 9 februarie 2010 — PromoCell bioscience alive/OAPI (SupplementPack) [„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale SupplementPack — Motiv absolut de refuz — Caracter descriptiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]	25
2010/C 80/44	Cauza T-385/05 TO R: Ordonanța președintelui Tribunalului din 4 februarie 2010 — Portugalia/Transnautica și Comisia („Măsuri provizorii — Uniune vamală — Terță opoziție — Hotărâre a Tribunalului — Cerere de suspendare a executării — Nerespectarea cerințelor de formă — Inadmisibilitate”)	25

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2010/C 80/45	Cauza T-514/09 R: Ordonanța judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii din 5 februarie 2010 — De Post/Comisia („Măsuri provizorii — Contracte publice — Procedură de cerere de ofertă comunitară — Cerere de suspendare a executării și de măsuri provizorii — Lipsa urgenței”) 25	25
2010/C 80/46	Cauza T-508/09: Acțiune introdusă la 22 decembrie 2009 — Cañas/Comisia 26	26
2010/C 80/47	Cauza T-509/09: Acțiune introdusă la 18 decembrie 2009 — Portugalia/Comisia 26	26
2010/C 80/48	Cauza T-511/09: Acțiune introdusă la 21 decembrie 2009 — Niki Luftfahrt/Comisia 27	27
2010/C 80/49	Cauza T-512/09: Acțiune introdusă la 21 decembrie 2009 — Rusal Armenal/Consiliul Uniunii Europene 28	28
2010/C 80/50	Cauza T-518/09: Acțiune introdusă la 23 decembrie 2009 — Ecoceane/EMSA 29	29
2010/C 80/51	Cauza T-520/09: Acțiune introdusă la 24 decembrie 2009 — TF1 și alții/Comisia 30	30
2010/C 80/52	Cauza T-525/09: Acțiune introdusă la 28 decembrie 2009 — MIP Metro/OAPI — Metronia (METRONIA) 31	31
2010/C 80/53	Cauza T-526/09: Acțiune introdusă la 28 decembrie 2009 — PAKI Logistics/OAPI (PAKI) 31	31
2010/C 80/54	Cauza T-529/09: Acțiune introdusă la 31 decembrie 2009 — In 't Veld/Consiliul 32	32
2010/C 80/55	Cauza T-5/10: Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia/Earthscan 33	33
2010/C 80/56	Cauza T-7/10: Acțiune introdusă la 7 ianuarie 2010 — Diagnostiko kai Therapeftiko Kentro Athinon „Ygeia”/OAPI 33	33
2010/C 80/57	Cauza T-9/10: Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Evropaïki Dynamiki/Comisia 34	34
2010/C 80/58	Cauza T-13/10: Acțiune introdusă la 20 ianuarie 2010 — Goutier/OAPI — Rauch (ARANTAX) 35	35
2010/C 80/59	Cauza T-14/10: Acțiune introdusă la 18 ianuarie 2010 — CheckMobile/OAPI (carcheck) 35	35
2010/C 80/60	Cauza T-17/10: Acțiune introdusă la 19 ianuarie 2010 — Steinberg/Comisia 36	36
2010/C 80/61	Cauza T-23/10: Acțiune introdusă la 27 ianuarie 2010 — Arkema France/Comisia 37	37

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE

*(2010/C 80/01)***Ultima publicație a Curții de Justiție în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene**

JO C 63, 13.3.2010

Publicații anterioare

JO C 51, 27.2.2010

JO C 37, 13.2.2010

JO C 24, 30.1.2010

JO C 11, 16.1.2010

JO C 312, 19.12.2009

JO C 297, 5.12.2009

Aceste texte sunt disponibile pe:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>**Depunerea jurământului de către un nou membru al Curții***(2010/C 80/02)*

Numit avocat general la Curtea de Justiție a Comunităților Europene prin Decizia reprezentanților guvernelor statelor din 30 noiembrie 2009 ⁽¹⁾, pentru perioada 30 noiembrie 2009 - 6 octombrie 2015, domnul Cruz Villalón a depus jurământul în fața Curții la 14 decembrie 2009.

⁽¹⁾ JO L 14, 20.1.2010, p.12.

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Düsseldorf — Germania) — Hoesch Metals and Alloys GmbH/Hauptzollamt Aachen

(Cauza C-373/08) ⁽¹⁾

[Codul vamal comunitar — Articolul 24 — Originea nepreferențială a mărfurilor — Transformare sau prelucrare ce conferă originea — Blocuri de siliciu originare din China — Trierea, zdrobirea și purificarea blocurilor, precum și cernerea, sortarea boabelor în funcție de dimensiunea acestora și ambalarea lor în India — Dumping — Validitatea Regulamentului (CE) nr. 398/2004]

(2010/C 80/03)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Hoesch Metals and Alloys GmbH

Pârâtă: Hauptzollamt Aachen

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Finanzgericht Düsseldorf (Germania) — Interpretarea articolului 24 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58) — Validitatea Regulamentului (CE) nr. 398/2004 al Consiliului din 2 martie 2004 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de siliciu originare din Republica Populară Chineză (JO L 66, p. 15, Ediție specială, 11/vol. 34, p. 122) — Noțiunea „transformare sau prelucrare substanțială” care determină originea produsului — Curățarea și zdrobirea blocurilor de siliciu metalic originare din China, precum și sortarea, trierea și ambalarea boabelor de siliciu astfel obținute.

Dispozitivul

1. Trierea, zdrobirea și purificarea blocurilor de siliciu, precum și cernerea, sortarea și ambalarea consecutive ale boabelor de siliciu rezultate prin zdrobire, astfel cum au fost efectuate în acțiunea principală, nu reprezintă o transformare sau o prelucrare ce conferă originea, în sensul articolului 24 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar.
2. Examinarea celei de a doua întrebări adresate de instanța de trimitere nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 398/2004 al Consiliului din 2 martie 2004 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de siliciu originare din Republica Populară Chineză.

⁽¹⁾ JO C 272, 25.10.2008.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Vestre Landsret — Danemarca) — Ingeniørforeningen i Danmark, care acționează în numele domnului Bertram Holst/Dansk Arbejdsgiverforening, care acționează în numele societății Babcock & Wilcox Vølund ApS

(Cauza C-405/08) ⁽¹⁾

[Politica socială — Informarea și consultarea lucrătorilor — Directiva 2002/14/CE — Transpunerea directivei atât printr-o lege, cât și printr-o convenție colectivă — Efectele convenției colective în privința unui lucrător care nu este membru al organizației sindicale semnatare a convenției respective — Articolul 7 — Protecția reprezentanților lucrătorilor — Cerința unei protecții sporite împotriva concedierii — Inexistență]

(2010/C 80/04)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Vestre Landsret

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Ingeniørforeningen i Danmark, care acționează în numele domnului Bertram Holst

Pârâtă: Dansk Arbejdsgiverforening, care acționează în numele societății Babcock & Wilcox Vølund ApS

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Vestre Landsret — Interpretarea articolului 7 din Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană (JO L 80, p. 29, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 120) — Transpunerea directivei printr-o convenție colectivă — Efectele convenției colective în raport cu un lucrător care nu este membru al organizației sindicale ce a încheiat convenția respectivă — Lege de transpunere care nu prevede un standard înalt de protecție împotriva concedierii în raport cu protecția deja existentă pentru grupurile de lucrători care nu intră în domeniul de aplicare al convenției colective

Dispozitivul

1. *Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană trebuie să fie interpretată în sensul că nu se opune unei transpuneri a acestei directive pe cale convențională care are ca efect faptul că o categorie de lucrători intră în domeniul de aplicare al convenției colective în cauză, chiar dacă lucrătorii din această categorie nu sunt membri ai organizației sindicale semnatare a convenției menționate și chiar dacă sectorul lor de activitate nu este reprezentat de această organizație, în măsura în care convenția colectivă este de natură a garanta lucrătorilor care intră în domeniul său de aplicare o protecție efectivă a drepturilor conferite acestora de aceeași directivă.*
2. *Articolul 7 din Directiva 2002/14 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca reprezentanților lucrătorilor să le fie acordată o protecție sporită împotriva concedierii. Cu toate acestea, orice măsură luată pentru transpunerea acestei directive, indiferent dacă este prevăzută de o lege sau de o convenție colectivă, trebuie să respecte limita minimă de protecție prevăzută la articolul 7 menționat anterior.*

(¹) JO C 301, 22.11.2008.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 11 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-523/08) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Directiva 2005/71/CE — Procedura specială de admitie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică — Netranspunere în termenul stabilit)

(2010/C 80/05)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezenți: M. Condou-Durande și M.-A. Rabanal Suárez, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei (reprezentant: B. Plaza Cruz, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat — Neadoptarea, în termenul prevăzut, a dispozițiilor necesare pentru a se conforma Directivei 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admitie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică (JO L 289, p. 15, Ediție specială, 19/vol. 07, p. 199)

Dispozitivul

1. *Prin neadoptarea în termenul prevăzut, a tuturor actelor cu putere de lege și a normelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admitie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.*
2. *Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.*

(¹) JO C 19, 24.1.2009.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 11 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Oberster Gerichtshof — Austria) — Fokus Invest AG/Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

(Cauza C-541/08) ⁽¹⁾

[Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor — Articolul 25 din anexa I la acord — Articolul 63 TFUE și articolul 64 alineatul (1) TFUE — Libera circulație a capitalurilor — Societate înființată potrivit dreptului unui stat membru ale cărei părți sociale sunt deținute de o societate de drept elvețian — Dobândirea de către această societate a unui bun imobil situat în acest stat membru]

(2010/C 80/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberster Gerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Fokus Invest AG

Pârâtă: Finanzierungsberatung-Immobilientreuhand und Anlageberatung GmbH (FIAG)

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Oberster Gerichtshof (Austria) — Interpretarea articolului 57 alineatul (1) din Tratatul CE, precum și a articolului 25 din anexa I la Acordul dintre Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999 (JO 2002, L 114, p. 6) — Aplicabilitatea principiului egalității de tratament persoanelor juridice — Reglementare națională prin care se instituie un regim de autorizare prealabilă în cazul achiziționării unui bun imobil de către un străin — Achiziționarea unui bun imobil de către o societate națională deținută în proporție de 100 % de către societăți elvețiene

Dispozitivul

1. Articolul 25 din anexa I la Acordul dintre Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, trebuie interpretat în sensul că egalitatea de tratament cu resortisanții naționali prevăzută în materie de dobândire de bunuri imobile este aplicabilă exclusiv persoanelor fizice.

2. Articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că dispozițiile Legii landului Viena privind dobândirea de bunuri imobile de către resortisanții străini (Wiener Ausländergrunderwerbsgesetz) din 3 martie 1998, care impun resortisanților străini, în sensul acestei legi, în cazul dobândirii de bunuri imobile situate în landul Viena, obligația de a fi titularii unei autorizații pentru această dobândire sau prezentarea unei atestări potrivit căreia condițiile prevăzute de această lege pentru a beneficia de o scutire de această obligație sunt întrunite, constituie o restricție privind libera circulație a capitalurilor admisibilă în privința Confederației Elvețiene ca țară terță.

⁽¹⁾ JO C 55, 7.3.2009.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 4 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Verwaltungsgericht Berlin — Germania) — Hava Genc/Land Berlin

(Cauza C-14/09) ⁽¹⁾

[Acordul de asociere CEE Turcia — Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere — Articolul 6 alineatul (1) — Noțiunea „lucrător” — Desfășurarea unei activități salariate reduse — Condiția pierderii drepturilor dobândite]

(2010/C 80/07)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Verwaltungsgericht Berlin

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Hava Genc

Pârât: Land Berlin

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Verwaltungsgericht Berlin (Germania) — Interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere CEE-Turcia — Dreptul de ședere în statul membru gazdă al unui resortisant turc a cărui intrare pe teritoriul acestui stat a fost justificată de un motiv dispărut între timp și care exercită numai o activitate profesională minoră, caracterizată printr-un timp de lucru de 5,5 ore pe săptămână — Caracteristici minime impuse unor raporturi de muncă pentru a putea fi considerate drept „încadrare legală” în sensul Deciziei nr. 1/80

Dispozitivul

1. O persoană care se află într-o situație precum cea a reclamantei din acțiunea principală este un lucrător, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, în măsura în care activitatea salariată în cauză prezintă un caracter real și efectiv. Este de competența instanței de trimitere să efectueze verificările necesare privind faptele din speță pentru a aprecia dacă aceasta este situația în cauză cu care este sesizată.
2. Un lucrător turc, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, poate invoca dreptul la liberă circulație care îi este conferit prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, chiar și atunci când scopul pentru care a intrat pe teritoriul statului membru gazdă a încetat să existe. Atunci când un astfel de lucrător îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) menționat, dreptul său de ședere în statul membru gazdă nu poate fi supus unor condiții suplimentare referitoare la existența unor interese susceptibile să justifice șederea sau referitoare la natura locului de muncă.

(¹) JO C 102, 01.5.2009.

**Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 4 februarie 2010 —
Comisia Europeană/Regatul Spaniei**

(Cauza C-18/09) (¹)

[**Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Libera
prestare a serviciilor — Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 —
Articolul 1 — Transporturi maritime — Porturi de interes
general — Taxe portuare — Facilități și scutiri**]

(2010/C 80/08)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: K. Simonsson și L. Lozano Palacios, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei (reprezentant: B. Plaza Cruz, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Încălcarea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86

al Consiliului din 22 decembrie 1986 de aplicare a principiului libertății de a presta servicii în transporturile maritime între state membre și între state membre și țări terțe (JO L 378, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 173) — Porturi de interes general — Facilități și scutiri de la plata taxelor portuare

Dispozitivul

1. Prin menținerea în vigoare a articolului 24 alineatul (5) și a articolului 27 alineatele (1), (2) și (4) din Legea 48/2003 din 26 noiembrie 2003 privind regimul economic și prestările de servicii ale porturilor de interes general, articole care stabilesc un sistem de facilități și de scutiri de la plata taxelor portuare, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 4055/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 de aplicare a principiului libertății de a presta servicii în transporturile maritime între state membre și între state membre și țări terțe.
2. Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 69, 21.3.2009.

**Hotărârea Curții (Camera întâi) din 11 februarie 2010
(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare
formulată de Conseil d'État — Franța) — Graphie
Procédé/Ministère du budget, des comptes publics et de
la fonction publique**

(Cauza C-88/09) (¹)

[**Fiscalitate — A șasea directivă TVA — Activitate de repro-
grafie — Noțiunile „livrare de bunuri” și „prestare de
servicii” — Criterii de distincție**]

(2010/C 80/09)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Graphie Procédé

Pârât: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Consiliul d'État — Interpretarea articolului 2 alineatul (1), a articolului 5 alineatul (1) și a articolului 6 alineatul (1) din A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1) — Reprografie — Criterii care trebuie luate în considerare pentru a distinge între o livrare de bunuri și o prestare de servicii în sensul celei de a șasea directive

Dispozitivul

Articolul 5 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că activitatea de reprografie întrunește caracteristicile unei livrări de bunuri în măsura în care se limitează la o simplă operațiune de reproducere de documente pe suporturi, dreptul de a dispune de acestea fiind transferat de la reprograf la clientul care a comandat copiile după original. Cu toate acestea, o astfel de activitate trebuie calificată ca fiind „prestare de servicii” în sensul articolului 6 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388 atunci când aceasta este însoțită de prestări de servicii complementare care pot avea, ținând seama de importanța pe care o au pentru destinatar, de timpul necesar pentru executarea lor, de tratamentul necesar pentru documentele originale și de partea din costul total pe care o reprezintă aceste prestări de servicii, un caracter predominant în raport cu operațiunea de livrare de bunuri, astfel încât acestea să constituie un scop în sine pentru destinatarul lor.

(¹) JO C 113, 16.05.2009.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Suediei

(Cauza C-185/09) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2006/24/CE — Comunicații electronice — Păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice — Netranspunere în termenul prevăzut)

(2010/C 80/10)

Limba de procedură: suedeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: L. Balta și U. Jonsson, agenți)

Pârât: Regatul Suediei (reprezentanți: A. Falk și A. Engman, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea, în termenul prevăzut, a actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice și de modificare a Directivei 2002/58/CE (JO L 105, p. 54, Ediție specială, 13/vol.53, p. 51)

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea, în termenul prevăzut, a actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice și de modificare a Directivei 2002/58/CE, Regatul Suediei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.
2. Obligă Regatul Suediei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 180, 1.8.2009.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-186/09) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2004/113/CE — Egalitate între bărbați și femei — Acces la bunuri și servicii și la furnizarea de bunuri și servicii — Netranspunerea în termenul stabilit în ceea ce privește Gibraltarul)

(2010/C 80/11)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. van Beek și P. Van den Wyngaert, agenți)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentant: H. Walker, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea, în termenul stabilit, a actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2004/113/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii (JO L 373, p. 37, Ediție specială, 5/vol. 07, p. 135)

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea, în termenul prescris, a tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2004/113/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.
2. Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 180, 1.8.2009.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 4 februarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-259/09) (¹)

(Gestionarea deșeurilor din industriile extractive — Netranspunere sau necomunicare a măsurilor naționale de transpunere)

(2010/C 80/12)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: A. Marghelis și P. Van den Wyngaert, agenți)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentant: S. Ossowski, agent)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Neadoptarea, în termenul prevăzut, a tuturor actelor necesare pentru a se conforma Directivei 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind

gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE (JO L 102, p. 15, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 3)

Dispozitivul

1. Prin neadoptarea, în termenul prevăzut, a tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.
2. Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 220, 12.9.2009

Recurs introdus la 3 decembrie 2009 de Thomson Sales Europe împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera întâi) pronunțate la 29 septembrie 2009 în cauzele conexe T-225/07 și T-364/07, Thomson Sales Europe/Comisia

(Cauza C-498/09 P)

(2010/C 80/13)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Thomson Sales Europe (reprezentați: F. Goguel și F. Foucault, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Anularea Hotărârii Tribunalului din 29 septembrie 2009;

— anularea Deciziei REM nr. 03/05 a Comisiei Europene din 7 mai 2007;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă în esență trei motive în susținerea recursului formulat.

Prin intermediul primului motiv, recurenta arată că Tribunalul a încălcat regulile de competență prevăzute la articolul 225 CE întrucât s-a pronunțat pe fond cu privire la cererea de anulare a scrisorii Comisiei din 20 iulie 2007 neconfirmând dobândirea beneficiului nerecuperării ulterioare a taxelor la import pentru aparatele receptoare de televiziune în culori fabricate în Thailanda, deși ar fi apreciat anterior că respectiva cerere este inadmisibilă pentru motivul că scrisoarea în cauză nu poate produce efecte juridice.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat dreptul la apărare și a săvârșit o eroare vădită de calificare juridică a faptelor întrucât, pe de o parte, ar fi refuzat cererea sa de punere la dispoziția părților a tuturor probelor propuse și, pe de altă parte, ar fi apreciat că Thomson a dat dovadă de neglijență vădită în măsura în care, în calitate de operator experimentat, ar fi trebuit să solicite informații precise Comisiei cu privire la posibilitatea de a continua să declare televizoarele în culori fabricate în Thailanda ca fiind de origine thailandeză după ce s-a început furnizarea către aceasta de tuburi de origine coreeană și malaieză.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, Thomson invocă încălcarea de către Tribunal a articolului 239 din Codul vamal⁽¹⁾ privind posibilitatea unei rambursări totale sau parțiale a taxelor la import sau la export achitate sau a unei remiteri a unui quantum din taxa vamală. Recurenta arată, pe de o parte, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care a respins cererea sa examinând numai condiția referitoare la lipsa înșelăciunii sau a neglijenței, fără a verifica în prealabil condiția referitoare la existența unei situații speciale.

Pe de altă parte, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de calificare juridică a faptelor, și prin urmare o eroare de drept, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile de remitere prevăzute la articolul 239 din Codul vamal. În opinia recurente, aceasta îndeplinește efectiv cerințele prevăzute de această dispoziție întrucât circumstanțele cauzei ar constitui o situație specială în măsura în care Comisia ar fi modificat practica de interpretare a dispozițiilor relevante fără a fi avertizat suficient operatorii.

Thomson susține, pe de altă parte, că nu avea nicio îndoială cu privire la legalitatea operațiunilor sale, dat fiind că era convinsă că numai o singură taxă antidumping — stabilită practic de comun acord cu Comisia — ar fi aplicabilă întregii sale producții. Așadar, nu s-ar putea considera că aceasta a fost neglijentă.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Arbeitsgerichts Wuppertal (Germania) la 14 decembrie 2009 — Dieter May/AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Cauza C-519/09)

(2010/C 80/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Arbeitsgericht Wuppertal

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dieter May

Pârât: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Întrebarea preliminară

Noțiunea de lucrător în sensul articolului 7 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/88/CE (care corespunde articolului 7 din Directiva 93/104/CE) [...] ⁽¹⁾ vizează și angajatul care face obiectul unui regulament de serviciu (Dienstordnungsangestellter) al unui organism de drept public al cărui drept statutar autonom, adoptat în temeiul unei reglementări legislative federale [articolul 351 din codul asigurărilor sociale (Reichversicherungsordnung)] face trimitere, în ceea ce privește dreptul la concediu al unui asemenea angajat, la normele aplicabile funcționarilor [în speță, articolul 101 din legea landului Renania de Nord-Westfalia privind funcția publică (Landesbeamtengesetz NW) coroborat cu regulamentul privind concediul anual al funcționarilor și judecătorilor landului Renania de Nord-Westfalia (Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein Westfalen)]?

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 07, p. 3).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 22 decembrie 2009 — Deutsche Telekom AG/Bundesrepublik Deutschland

(Cauza C-543/09)

(2010/C 80/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Deutsche Telekom AG

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Celelalte părți în proces: GoYellow GmbH, Telix AG

Întrebările preliminare

1. Articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) ⁽¹⁾ trebuie să fie interpretat în sensul că statele membre au dreptul să impună întreprinderilor care atribuie abonațiilor numere de telefon să pună la dispoziție date privitoare la abonați cărora întreprinderea în cauză nu le-a atribuit ea însăși numere de telefon în vederea furnizării de servicii de informații telefonice accesibile publicului și a unei liste de abonați, în măsura în care întreprinderea respectivă deține aceste date?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă:

Articolul 12 din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ⁽²⁾ trebuie să fie interpretat în sensul că impunerea obligației menționate mai sus de către legiuitorul național este condiționată de faptul ca celălalt furnizor de servicii de telefonie sau abonații săi să consimtă la transmiterea datelor sau, cel puțin, să nu se opună acestei transmiteri?

⁽¹⁾ JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213.

⁽²⁾ JO L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven Administrativen Sad la 23 decembrie 2009 — „Aurubis Bulgaria” AD/Nachalnik na Mitnitza — Sofia

(Cauza C-546/09)

(2010/C 80/16)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Varhoven Administrativen Sad

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: „Aurubis Bulgaria” AD

Pârât: Nachalnik na Mitnitza — Sofia

Întrebările preliminare

1. Articolul 232 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar ⁽¹⁾ trebuie interpretat de instanțele naționale în sensul că autoritățile vamale nu pot impune dobânzi moratorii cu privire la datoriiile vamale suplimentare decât pentru perioada care urmează înscrierii în evidența contabilă, comunicării către debitor și expirării termenului stabilit de autoritatea vamală — conform articolului 222 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat — pentru plata datoriilor vamale suplimentare?

2. În lipsa unor dispoziții relevante în Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 ⁽²⁾, articolul 214 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie interpretat în sensul că autoritățile naționale nu pot aplica dobânzi compensatorii pentru perioada cuprinsă între data declarației vamale inițiale și data înscrierii ulterioare în evidența contabilă?

3. Dispozițiile Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și ale Regulamentului nr. 2454/93 din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 trebuie interpretate în sensul că atunci când nu există dispoziții legale naționale care să prevadă în mod expres o majorare a drepturilor vamale sau o altă sancțiune națională echivalentă cu suma care ar fi fost percepută cu titlu de dobânzi moratorii între data apariției datoriei fiscale și data înscrierii sale ulterioare în evidența contabilă, dreptul comunitar nu permite instanțelor naționale să aplice o astfel de majorare sau să impună o astfel de sancțiune?

⁽¹⁾ JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58.

⁽²⁾ JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3.

Recurs introdus la 23 decembrie 2009 de Bank Melli Iran împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 14/10/2009 în cauza T-390/08, Bank Melli Iran/Consiliul

(Cauza C-548/09 P)

(2010/C 80/17)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Bank Melli Iran (reprezentant: L. Defalque, avocat)

Celelalte părți în proces: Consiliul Uniunii Europene, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Republica Franceză, Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

- Anularea Hotărârii pronunțate la 14 octombrie 2009 de Camera a doua a Tribunalului de Primă Instanță în cauza T-390/08, Bank Melli Iran/Consiliul și notificată recurenteii la 15 octombrie 2009;
- admiterea concluziilor pe care recurenta le-a formulat în fața Tribunalului;
- obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cele două proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului său, recurenta invocă trei motive cu titlu principal și alte trei motive în subsidiar.

Prin intermediul primului motiv, aceasta arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept din cauză că nu a considerat drept o normă fundamentală de procedură a cărei nerespectare produce anularea actului, obligația de notificare individuală care este prevăzută la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 ⁽¹⁾. Astfel, comunicarea deciziei înghețării de fonduri sucursalei din Paris a recurenteii de către Comisia bancară franceză și nu de către Consiliu nu poate răspunde cerințelor privind notificarea prevăzute de regulament și ar reprezenta o încălcarea a unei norme de ordine publică.

Prin intermediul celui de-al doilea motiv, recurenta consideră că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea temeiului juridic al Regulamentului nr. 423/2007. Tribunalul ar fi încălcat norme fundamentale de procedură prevăzute în tratat acceptând ca regulamentul menționat, precum și decizia atacată să fie adoptate cu majoritate calificată numai în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE. Din moment ce regulamentul și această decizie ar viza de fapt entități care participă, sunt asociate sau susțin proliferarea nucleară, aceste texte nu intră în domeniul de aplicare al articolelor 60 CE și 301 CE și trebuiau să se întemeieze de asemenea pe articolul 308 CE, care impune votul în unanimitate.

Prin intermediul celui de-al treilea motiv, Bank Melli Iran susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea conceptului de drept la apărare și a conceptului de protecție juridică efectivă prin faptul că a considerat că este suficient informat pentru a-și exercita controlul fără a fi primit din partea Consiliului niciun element de probă în susținerea motivării deciziei atacate nici înainte, nici după introducerea acțiunii.

În subsidiar, recurenta reproșează Tribunalului în primul rând că a săvârșit o eroare de drept și o eroare de apreciere a faptelor întrucât că ar fi considerat că în temeiul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, Consiliul dispune de o putere de apreciere autonomă, deși ar avea o competență nediscricționară prin adoptarea de măsuri restrictive de către Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite.

În al doilea rând, recurenta a săvârșit o eroare de apreciere din punct de vedere juridic a dreptului său de proprietate întrucât ar fi statuat că importanța obiectivelor urmărite prin reglementarea în litigiu de menținere a păcii și securității internaționale ar justifica o restrângere a drepturilor fundamentale, printre care dreptul de proprietate și dreptul de a desfășura o activitate economică.

În sfârșit, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare vădită de apreciere a faptelor prin includerea acestora pe lista entităților ale căror active trebuie înghețate în măsura în care recurenta nu a contribuit la programul nuclear iranian și nu este asociată entităților care ar fi contribuit la acesta.

⁽¹⁾ Regulamentul nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1).

Acțiune introdusă la 23 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Franceză

(Cauza C-549/09)

(2010/C 80/18)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. Gippini Fournier și K. Walkerová, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neexecutarea Deciziei Comisiei din 14 iulie 2004 privind anumite măsuri de ajutor puse în aplicare de Franța în favoarea acviculturilor și pescarilor ⁽¹⁾ recuperând de la beneficiari ajutoarele declarate prin articolele 2 și 3 din decizia menționată ilegale și incompatibile cu piața comună și prin faptul că nu a informat Comisia cu privire la măsurile adoptate pentru a se conforma acestei decizii, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE și al articolelor 4 și 5 din decizia menționată;

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, Comisia impută pârâtei faptul că nu a adoptat încă măsurile necesare pentru a recupera „fără întârziere” de la beneficiari ajutoarele declarate ilegale și incompatibile cu piața comună sau, în orice caz, că nu le-a comunicat Comisiei.

Astfel, Franța trebuia să informeze Comisia, în termen de două luni de la notificarea deciziei, cu privire la măsurile adoptate pentru a se conforma acesteia. Or, s-ar fi scurs mai mult de cinci ani de la primirea de către autoritățile franceze a deciziei menționate fără să fi fost efectuată vreo rambursare a ajutorului acordat.

În plus, reclamanta amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, unicul motiv care poate fi invocat de un stat membru împotriva unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii

obligațiilor formulate de Comisie în temeiul articolului 108 alineatul (2) TFUE este cel întemeiat pe imposibilitatea absolută de executare. Cu toate acestea, autoritățile franceze nu ar fi invocat niciodată dificultăți excepționale și imprevizibile care fac imposibilă executarea deciziei. Acestea ar fi arătat numai că intenționează să adopte măsurile de recuperare pertinente simultan cu un alt dosar privind recuperarea altor ajutoare incompatibile.

⁽¹⁾ Decizia 2005/239/CE a Comisiei din 14 iulie 2004 privind anumite măsuri de ajutor puse în aplicare de Franța în favoarea acviculturilor și pescarilor (JO 2005, L 74, p. 49).

Recurs introdus la 24 decembrie 2009 de Ferrero SpA împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 14 octombrie 2009 în cauza T-140/08 — Ferrero SpA/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck

(Cauza C-552/09 P)

(2010/C 80/19)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Ferrero SpA (reprezentanți: F. Jacobacci, avocat, C. Gielen și H. M. H. Speyart, avocați)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck

Concluziile recurente

— Anularea hotărârii atacate;

— admiterea cererii formulate de Ferrero de anulare a deciziei atacate sau, în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre judecare și

— suportarea de către OAPI a propriilor cheltuieli de judecată, precum și obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Ferrero atât în primă instanță, cât și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta susține că hotărârea atacată ar trebui anulată pentru următoarele motive:

- Tribunalul de Primă Instanță al Comunităților Europene (denumit în continuare „TPI”) a încălcat sistemul prevăzut la articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94 ⁽¹⁾ efectuând o singură analiză de fapt a similitudinii cu consecințe atât în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b), cât și al articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94, deși cele două dispoziții prevăd seturi de criterii total diferite;
- TPI a săvârșit o eroare de drept concluzionând că, pentru a constata că nu sunt îndeplinite condițiile de aplicare a articolului 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (5), nu este necesară luarea în considerare a renumelui mărcilor anterioare;
- TPI a săvârșit o eroare de drept sau a denaturat situația de fapt supusă judecării aplicând, la aprecierea similitudinii, norme în materie de probă eronate, nefondate și nemotivate;
- TPI a săvârșit o eroare de drept neluând în considerare în mod corespunzător faptul că mărcile anterioare conțin mărci verbale și că marca contestată este una figurativă și
- TPI a săvârșit o eroare de drept neluând în considerare în mod corespunzător existența unei familii de mărci.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberlandesgericht Stuttgart (Germania) la 31 decembrie 2009 — Andreas Michael Seeger/Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart

(Cauza C-554/09)

(2010/C 80/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Stuttgart

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Andreas Michael Seeger

Pârât: Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart

Întrebarea preliminară

Noțiunea „materiale” utilizată la articolul 13 litera (d) a doua liniuță din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 ⁽¹⁾ poate fi interpretată în sensul că include de asemenea materialul ambalajului, cum ar fi sticle goale, transportat de un comerciant de vin și de băuturi care administrează un magazin, face livrări către clienții săi o dată pe săptămână și colectează cu această ocazie ambalajele goale pentru a le preda vânzătorului său angro?

⁽¹⁾ JO L 102, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 214.

Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-6/10)

(2010/C 80/21)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Braun și L. de Schieter de Lophem, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 de modificare a Directivei 78/660/CEE a Consiliului privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale, a Directivei 83/349/CEE a Consiliului privind conturile consolidate, a Directivei 86/635/CEE a Consiliului privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare și a Directivei 91/674/CEE a Consiliului privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare ⁽¹⁾, sau, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2006/46/CE a expirat la 5 septembrie 2008. Or, la data introducerii prezentei acțiuni, pârâtul nu adoptase încă toate măsurile necesare pentru a transpune directiva sau, în orice caz, nu informase Comisia cu privire la acest aspect.

(¹) JO L 224, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 143.

Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-8/10)

(2010/C 80/22)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: G. Braun și L. de Schieter de Lophem, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 de modificare a Directivei 78/660/CEE a Consiliului privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale, a Directivei 83/349/CEE a Consiliului privind conturile consolidate, a Directivei 86/635/CEE a Consiliului privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare și a Directivei 91/674/CEE a Consiliului privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (¹) sau, în orice caz, prin necomunicarea acestora către Comisie, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul de transpunere a Directivei 2006/46/CE s-a împlinit la 5 septembrie 2008. Or, la data introducerii prezentei acțiuni,

pârâtul nu luase încă toate măsurile necesare pentru transpunerea directivei sau, în orice caz, nu informase Comisia cu privire la acestea.

(¹) JO L 224, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 143.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hoge Raad der Nederlanden la 8 ianuarie 2010 — Staatssecretaris van Financiën/Marishipping and Transport BV

(Cauza C-11/10)

(2010/C 80/23)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Staatssecretaris van Financiën

Pârâtă: Marishipping and Transport BV

Întrebările preliminare

1. Scutirea de la plata taxelor vamale a substanțelor farmaceutice prevăzute la anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 (¹) din 23 iulie 1987, partea I titlul II secțiunea C punctul i), coroborată cu lista substanțelor farmaceutice enumerate cea de a treia parte (anexe) secțiunea II anexa 3, este limitată la substanțele (chimice) menționate care se găsesc în stare pură?
2. În cazul în care anumite alte substanțe pot fi adăugate substanței farmaceutice indicate, care sunt limitările care trebuie aplicate în această privință?

(¹) Regulamentul privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf (Germania) la 8 ianuarie 2010 — LECSON Elektromobile GmbH/Hauptzollamt Dortmund

(Cauza C-12/10)

(2010/C 80/24)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: LECSON Elektromobile GmbH

Pârâtă: Hauptzollamt Dortmund

Întrebarea preliminară

1. Electromobilele descrise mai exact în decizia de trimitere fac parte din poziția 8713 sau din poziția 8703 din Nomenclatura combinată, astfel cum a fost modificată de Regulamentul (CE) nr. 1810/2004 al Comisiei din 7 septembrie 2004 de modificare a Anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun ⁽¹⁾ ?

⁽¹⁾ JO L 327, p. 1.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) la 11 ianuarie 2010 — Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV/Statul belgian

(Cauza C-13/10)

(2010/C 80/25)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Knubben Dak-en Leidekkersbedrijf BV

Pârât: Statul belgian

Întrebările preliminare

1. Dreptul comunitar, și în special principiul liberei prestări a serviciilor prevăzut la articolul 56 din TFUE (fostul articol 49 CE) se opune unei reglementări precum cea prevăzută la articolele 1 și 1 bis din decretul regal nr. 20 din 20 iunie 1970, reglementare conform căreia beneficiază de cota de TVA redusă numai lucrările imobiliare realizate de furnizorii de servicii înregistrați în Belgia ca antreprenori în conformitate cu articolele 400 și 401 din codul impozitelor pe venit din 1992?
2. Dreptul comunitar, și în special principiul liberei prestări a serviciilor prevăzut la articolul 56 din TFUE (fostul articol 49 CE) se opune unei reglementări precum cea prevăzută la articolele 400 și 401 din codul impozitelor pe venit din 1992 și în decretul regal din 26 decembrie 1998, cu toate că înregistrarea în calitate de antreprenor în Belgia se aplică în totalitate și în mod identic furnizorilor de servicii belgieni și furnizorilor de servicii stabiliți în altă țară din Uniunea Europeană?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht Berlin (Germania) la 12 ianuarie 2010 — Agrargenossenschaft Münchehofe e.G./BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

(Cauza C-18/10)

(2010/C 80/26)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Berlin

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Agrargenossenschaft Münchehofe e.G.

Pârâtă: BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

Întrebarea preliminară

Articolul 5 alineatul 1 a doua și a treia teză din Flächenerwerbsverordnung (Regulamentul privind dobândirea de terenuri), adoptat pentru punerea în aplicare a articolului 4 alineatul 3 punctul 1 din Ausgleichsleistungsgesetz (Legea privind acordarea de compensații), în versiunea în vigoare până la 11 iulie 2009, este incompatibil cu articolul 87 CE?

măsurile necesare, Comisia consideră că Republica Italiană nu a luat aceste măsuri și că prin urmare nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Regulamentului nr. 273/2004 și al Regulamentului nr. 111/2005.

(¹) JO L 47, p. 1, Ediție specială 15/vol 10, p. 183.

(²) JO 2005 L 22, p. 1, Ediție specială 15/vol. 13, p. 114.

Acțiune introdusă la 12 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-19/10)

(2010/C 80/27)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P. Oliver și S. Morton, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că Republica Italiană, prin neadoptarea măsurilor naționale pentru transpunerea articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 273/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 privind precursorii drogurilor (¹), prin necomunicarea acestora către Comisie în conformitate cu articolul 16 din același regulament și prin neadoptarea măsurilor naționale pentru transpunerea articolului 31 din Regulamentul (CE) nr. 111/2005 al Consiliului din 22 decembrie 2004 de stabilire a normelor de monitorizare a comerțului cu precursori de droguri între Comunitate și țările terțe (²), nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul regulamentelor sus-menționate.

— obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Regulamentul nr. 273/2004 a intrat în vigoare la 18 august 2005, iar Regulamentul nr. 111/2005 a intrat în vigoare la 15 februarie 2005 și se aplică de la 18 august 2005. Întrucât nu i-au fost comunicate actele pe care Italia era obligată să le adopte în temeiul articolului 12 din Regulamentul nr. 273/2004 și al articolului 31 din Regulamentul nr. 111/2005 și întrucât, în orice caz, nu a primit nicio informație din partea Republicii Italiene, astfel încât să se poată reține că au fost efectiv luate

Recurs introdus la 14 ianuarie 2010 de REWE-Zentral AG împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate la 11 noiembrie 2009 în cauza T-150/08 — REWE-Zentral AG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) — Intervenientă: Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH

(Cauza C-22/10P)

(2010/C 80/28)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: REWE-Zentral AG (reprezentanți: M. Kinkeldey și A. Bognár, avocați)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Aldi Einkauf GmbH & Co. OGH

Concluziile recurentei

— Anularea hotărârii atacate pronunțate la 11 noiembrie 2009 de Tribunalul de Primă Instanță și

— obligarea pârâtului și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată în prezenta procedură, precum și a cheltuielilor de judecată în procedura desfășurată în fața Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

Recursul este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță prin care acesta a respins acțiunea formulată de recurentă împotriva anulării deciziei adoptate la 15 februarie 2008 de Camera a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne, de respingere a cererii de înregistrare a semnelui verbal CLINA. Tribunalul a confirmat prin hotărârea sa decizia camerei de recurs prin care se constată riscul de confuzie cu marca verbală comunitară anterioară CLINAIR.

Recursul se întemeiază un motiv privind încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (denumit în continuare „RMC”).

Aprecierea de către Tribunal a riscului de confuzie este viciată de o eroare de drept în măsura în care acesta nu a efectuat o analiză globală completă a tuturor factorilor relevanți. Tribunalul a statuat, reținând greșit din punct de vedere juridic existența unei similitudini fonetice și vizuale puternice între semnele în conflict, că această similitudine nu putea fi înlăturată prin diferențele conceptuale existente, fapt care constituie de asemenea o eroare de drept. Pe de altă parte, Tribunalul nu a apreciat la un standard juridic corespunzător caracterul distinctiv redus al mărcii anterioare. Recurenta consideră prin urmare că Tribunalul a aplicat în mod greșit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din RMC, încălcând astfel dreptul comunitar.

În special, recurenta arată că Tribunalul nu a ținut cont în mod suficient de faptul că semnele care trebuie comparate, CLINAIR și CLINA prezintă diferențe fonetice și vizuale esențiale care trebuie luate în considerare din punct de vedere juridic și susține că marca anterioară CLINAIR are un conținut semantic care trebuie de asemenea luat în considerare, dar care lipsește în cazul mărcii mai recente. Conform recurente, Tribunalul nu a ținut în niciun fel cont de faptul că elementul „CLIN” prezintă în mod clar un caracter distinctiv redus și că nu poate prin urmare să influențeze din punct de vedere juridic decât într-o măsură redusă impresia globală produsă de marca CLINAIR. Astfel, simpla prezență a acestui element în ambele semne în cauză nu ar putea fi suficientă din punct de vedere juridic pentru a justifica un risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din RMC, cu atât mai mult cu cât diferențele fonetice, vizuale și conceptuale constatate între semnele în conflict nu sunt nesemnificative.

Recurs introdus la 21 decembrie 2009 de Mehmet Salih Bayramoglu împotriva Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 24 septembrie 2009 în cauza T-110/09, Mehmet Salih Bayramoglu/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-28/01 P)

(2010/C 80/29)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Mehmet Salih Bayramoglu (reprezentant: A. Riza QC)

Celelalte părți în proces: Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Tribunalului:

- Anularea Deciziei 2004/511/CE a Consiliului⁽¹⁾ pentru motivul că aceasta se întemeiază pe o abținere ilicită de a acționa în sensul de a permite poporului cipriot turc să ia parte la alegerile europene, cu încălcarea articolului 189 din Tratatul CE coroborat cu articolele 5 și 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană;
- declararea faptului că cei șase membri ai Parlamentului European notificați de Republica Cipru după 6 iunie 2009, aleși în conformitate cu dispozițiile electorale în vigoare, nu reprezintă poporul cipriot turc conform legii.

Motivele și principalele argumente

Recurentul susține că Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a hotărât că acțiunea sa a fost introdusă tardiv. În susținerea acestui argument, recurentul arată că jurisprudența pe care Tribunalul și-a întemeiat decizia nu implica neadoptarea de dispoziții privind garantarea dreptului fundamental de a participa la alegeri al unui întreg popor și nu se referea la o decizie a cărei premisă juridică a fost o abținere de a acționa și de a adopta dispoziții privind alegerile, iar nu pretinsa amânare a dreptului de a organiza astfel de alegeri.

De asemenea, recurentul arată că este inexactă afirmația potrivit căreia nu a invocat existența unei erori scuzabile sau un caz de forță majoră atunci când a introdus acțiunea.

⁽¹⁾ Decizia Consiliului din 10 iunie 2004 privind reprezentarea poporului cipriot în Parlamentul European în cazul soluționării problemei cipriote (JO 2004, L 211, p. 22, Ediție specială, 01/vol. 5, p. 125).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour d'appel (Luxemburg) la 18 ianuarie 2010 — Heiko Koelsch/État du Grand-Duché de Luxembourg

(Cauza C-29/10)

(2010/C 80/30)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour d'appel

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Heiko Koelzsch

Pârât: État du Grand-Duché de Luxembourg

Întrebarea preliminară

Norma de conflict definită la 6 alineatul (2) litera (a) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale⁽¹⁾, potrivit căreia contractul de muncă este supus legii țării în care angajatul își desfășoară în mod obișnuit munca în executarea contractului, trebuie interpretată în sensul că, în ipoteza în care angajatul și-ar desfășura munca în mai multe țări, dar ar reveni în mod sistematic într-una dintre acestea, respectiva țară trebuie considerată ca fiind aceea în care angajatul își desfășoară în mod obișnuit munca?

⁽¹⁾ Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, deschisă spre semnare la Roma la 19 iunie 1980 (JO 1980, L 266, p. 1, JO 2007, L 347, p. 3)

Acțiune introdusă la 21 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Franceză

(Cauza C-35/10)

(2010/C 80/31)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Margheliș și J. Sénéchal, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2006/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind gestionarea deșeurilor din industriile extractive și de modificare a Directivei 2004/35/CE⁽¹⁾ sau, în orice caz, prin faptul că nu a comunicat dispozițiile menționate Comisiei, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 25 din această directivă;

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2006/21/CE a expirat la 30 aprilie 2008. Or, la data formulării prezentei acțiuni, pârâta nu luase încă toate măsurile necesare pentru transpunerea directivei sau, în orice caz, nu informase Comisia cu privire la acestea.

⁽¹⁾ JO L 102, p. 15, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 3.

Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-36/10)

(2010/C 80/32)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Sipos și J.-B. Laignelot, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neluarea tuturor măsurilor pentru transpunerea corectă a articolului 12 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 96/82/CE a Consiliului din 9 decembrie 1996 privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2003⁽²⁾, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea introdusă, Comisia Europeană invocă faptul că pârâtul nu a pus în mod corect în aplicare dispozițiile articolului 12 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 96/82/CE în Regiunea Bruxelles-Capitală. Pentru a preveni producerea unor accidente majore și a limita consecințele unor astfel de accidente, această dispoziție instituie astfel obligația statelor membre de a se asigura că politica de utilizare a solurilor iau în considerare necesitatea pe termen lung de a menține distanțe adecvate între, pe de o parte, unitățile care intră sub incidența directivei și, pe de altă parte, zone precum zonele rezidențiale, clădirile și zonele frecventate de public sau zonele de recreere,

prevăzute la articolul 12 din aceeași directivă. Or, dintr-o analiză a dispozițiilor transmise de autoritățile bruxelleze ar rezulta că aceste dispoziții ar privi numai procedura de eliberare a autorizației de construire sau de lotizare, care este în mod necesar o etapă ulterioară elaborării politicii de utilizare a solurilor. Astfel, măsurile regionale ar fi incomplete în măsura în care nu privesc ansamblul procedurii de definire și de punere în aplicare a acestei politici.

(¹) JO 1997, L 10, p. 13, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 8.

(²) Directiva 2003/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2003 de modificare a Directivei 96/82/CE a Consiliului privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase (JO L 345, p. 97, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 20).

Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-38/10)

(2010/C 80/33)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Lyal și G. Braga da Cruz, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 49 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și al articolului 31 din Acordul privind SEE, prin adoptarea și menținerea în vigoare a unor dispoziții legale — cuprinse în articolele 76 A, 76 B și 76 C din Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas (CIRC) (impozitul pe societăți) — în temeiul cărora, în cazul în care se transferă în alt stat membru sediul social și conducerea efectivă, în care încetează activitățile în Portugalia ale unui sediu permanent sau în care se transferă activele sale din Portugalia altui stat membru:

— baza impozabilă a exercițiului în care se produce oricare dintre aceste situații trebuie să includă toate profiturile nerealizate privind activele în cauză, în timp ce profi-

turile nerealizate derivate din tranzacțiile exclusiv naționale nu trebuie să fie incluse în baza impozabilă;

— asociații unei societăți care își transferă în afara teritoriului portughez sediul social și conducerea efectivă sunt supuși unui impozit bazat pe diferența dintre valoarea activelor lichide ale societății (calculată la data transferului și la prețul pieței) și prețul de achiziție al respectivelor acțiuni sau părți sociale.

— obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră că articolele citate din CIRC pot constitui un obstacol pentru libertatea de stabilire, consacrată la articolul 49 TFUE.

Potrivit legislației portugheze citate, profiturile nerealizate sunt impozabile numai când o societate își transferă sediul social și conducerea efectivă în afara teritoriului portughez sau când transferă elemente patrimoniale individuale unui sediu permanent situat în alt stat membru, în timp ce transferurile echivalente finalizate în Portugalia, cu alte cuvinte transferul sediului social în cadrul teritoriului portughez sau transferul activelor de la sediul social la o sucursală în același stat membru, sunt lipsite de orice consecințe fiscale imediate.

Comisia nu contestă drepturile fiscale ale statelor membre asupra profiturilor acumulate de o persoană care, în calitate de rezident, este contribuabil ca obligație personală și este supus impozitului pe venitul său mondial. Cu toate acestea, Comisia consideră că legislația portugheză trebuie să aplice un criteriu unic și că faptele impozabile care generează obligațiile fiscale trebuie să fie aceleași — și anume, realizarea activului sau alt factor care necesită o ajustare a amortizării — atât în cazul în care sediul social, conducerea efectivă sau elementele patrimoniale sunt transferate în afara teritoriului portughez, cât și în cazul în care rămân în interiorului acestui teritoriu.

Comisia consideră că societățile trebuie să aibă dreptul de a-și transfera în alt stat membru sediul social sau activele individuale fără să fie obligate să se supună unor proceduri excesiv de complexe și de oneroase. Potrivit acestei instituții, nu există nicio justificare pentru a proceda la încasarea imediată a impozitelor pe profiturile nerealizate cu ocazia transferului în alt stat membru al sediului social și al conducerii efective a unei societăți portugheze sau a încetării activităților în Portugalia a unui sediu permanent sau al transferului în alt stat membru al unor active deținute în Portugalia, în cazul în care același impozit nu există în situații naționale comparabile.

Este necesar să se asigure protecția specială a drepturilor unor persoane interesate determinate — și anume creditorii, acționarii minoritari și autoritățile fiscale —, dar o asemenea protecție trebuie să fie garantată în conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție.

În acest context, Republica Portugheză ar putea, de exemplu, să determine valoarea profiturilor nerealizate cu privire la care pretinde că își păstrează suveranitatea fiscală, cu toate că aceasta nu implică exigibilitatea imediată a impozitului și nici condițiile privind amânarea plății acestuia.

În ceea ce privește obiectivul de a garanta eficiența inspecției fiscale și de a combate fraudă fiscală, deși un astfel de obiectiv este legitim, acesta ar putea fi atins de asemenea prin metode mai puțin restrictive, utilizând mecanismele prevăzute în Directiva 77/799/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe, sau în Directiva 2008/55/CE ⁽²⁾ a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri.

Comisia consideră că legislația portugheză depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele urmărite, și anume garantarea eficienței sistemului fiscal. Prin urmare, Comisia consideră că legislația portugheză trebuie să aplice același criteriu atât în cazul în care sediul social, conducerea efectivă sau elementele patrimoniale sunt transferate în afara teritoriului portughez, cât și dacă acestea rămân în interiorul teritoriului menționat: impozitul trebuie încasat numai după ce creșterea de valoare a activelor a avut loc.

⁽¹⁾ JO L 336, p. 15, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 21.

⁽²⁾ JO L 150, p. 28.

Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-41/10)

(2010/C 80/34)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Rozet și N. Yerrell, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin transpunerea în mod incorect și incomplet a Directivelor 73/239/CEE ⁽¹⁾ și 92/49/CEE ⁽²⁾, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în special în temeiul articolelor 6, 8, 15, 16 și 17 din Prima directivă 73/239/CEE, precum și al articolelor 20, 21 și 22 din A treia directivă 92/49/CEE;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, Comisia susține că, întrucât activitățile caselor de ajutor reciproc (*mutualités*) belgiene în domeniul asigurărilor de sănătate suplimentare nu fac parte din regimul legal de securitate socială, acestea nu sunt conforme cu Prima directivă și cu A treia directivă privind „asigurarea generală”. Astfel, în măsura în care casele de ajutor reciproc sunt, pe piața asigurărilor de sănătate suplimentare, în concurență directă cu companiile de asigurări, acestea ar trebui să fie supuse aceluiași regim juridic precum acestea. Reclamanta contestă în această privință afirmația pârâtului potrivit căreia serviciile de asigurări de sănătate suplimentare oferite de casele de ajutor reciproc s-ar încadra la excepția prevăzută la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Prima directivă și susține că acoperirea cu titlu de asigurare suplimentară nu poate fi asimilată „asigurărilor cuprinse într-un regim legal de securitate socială”.

Comisia subliniază, în primul rând, că dispoziția articolului 6 din Prima directivă impune ca inițierea activității de asigurare directă să fie supusă unei autorizații oficiale prealabile solicitate autorităților competente din statul membru pe teritoriul căruia întreprinderea și-a stabilit sediul social. Or, casele de ajutor reciproc belgiene nu ar fi autorizate potrivit dispoziției menționate în ceea ce privește activitățile lor de asigurări de sănătate suplimentare.

În al doilea rând, reclamanta impută pârâtului încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (a) din Prima directivă în măsura în care casele de ajutor reciproc nu se încadrează printre formele juridice legale impuse pentru companiile de asigurări în Belgia. În plus, casele de ajutor reciproc ar fi autorizate să exercite o largă arie de activități fără legătură directă cu activitățile lor de asigurare, în timp ce articolul 8 alineatul (1) litera (b) prevede ca întreprinderile să limiteze obiectul lor social la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, cu excluderea oricărei alte activități comerciale. Legislația belgiană ar pune de asemenea probleme în raport cu articolul 8 alineatul (1) litera (c) în măsura în care acesta prevede ca întreprinderea să prezinte un program de activități în conformitate cu dispozițiile articolului 9 din directivă. Or, niciun program de acest tip nu a fost prezentat de casele de ajutor reciproc cu privire la activitățile lor de asigurare de sănătate suplimentară. În sfârșit, casele de ajutor reciproc belgiene nu ar avea obligația de a poseda fondul de garantare minim, contrar cerinței prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (d) din Prima directivă.

În al treilea rând, Comisia susține că, în temeiul articolului 13 și următoarelor din Prima directivă (în special articolele 16, 16a și 17), precum și al articolelor 15 și 20-22 din A treia directivă, casele de ajutor reciproc trebuie să constituie rezerve tehnice suficiente cu privire la activitățile lor de asigurare de sănătate suplimentară, precum și o marjă de solvabilitate suficientă privind ansamblul activităților lor. Or, în Belgia, marja de solvabilitate pentru asigurările suplimentare oferite de casele de ajutor reciproc ar fi fost instituită numai în 2002, iar modul de calcul al acestei marje ar fi diferit de cel prevăzut în Prima directivă.

(¹) Prima directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă (JO L 228, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 14).

(²) Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (A treia directivă privind „asigurarea generală”) (JO L 228, p. 1, Ediție specială 06/vol. 2, p. 53).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Højesteret (Danemarca) la 28 ianuarie 2010 — Viking Gas A/S/BP Gas A/S

(Cauza C-46/10)

(2010/C 80/35)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Højesteret (Danemarca)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Viking Gas A/S

Pârâtă: BP Gas A/S

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile coroborate ale articolului 5 și ale articolului 7 din Prima directivă a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (89/104) (¹) trebuie interpretate în sensul că întreprinderea B devine vinovată de contrafacere prin umplerea cu gaz a unor butelii provenind de la întreprinderea A și prin vindere acestor butelii, atunci când următoarele împrejurări sunt reunite:

1. A vinde gaz în butelii așa-numite compozite, care au o formă specială înregistrată ca atare, și anume drept marcă ce este constituită din ambalaj, drept marcă daneză și drept marcă comunitară. A nu este titularul acestor mărci constituite din ambalaj, însă deține o licență exclusivă pentru a le utiliza în Danemarca și are dreptul de a introduce acțiuni în contrafacere în Danemarca.
 2. În momentul primei achiziționări a unei butelii compozite umplute cu gaz la un distribuitor al A, consumatorul plătește și pentru butelie, care devine astfel proprietatea sa.
 3. A umple butelii compozite în sensul că, prin plata gazului, consumatorii pot schimba, la un distribuitor al A, o butelie compozită goală în schimbul unei butelii similare umplute de A.
 4. B are drept activitate umplerea buteliilor cu gaz și în special a buteliilor compozite care intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat la punctul 1, consumatorii putând, prin plata gazului, să schimbe la un distribuitor partener al B o butelie compozită goală cu o butelie similară umplută de B.
 5. Atunci când buteliile compozite în cauză sunt umplute cu gaz de B, aceasta din urmă lipește pe butelii autocolante prin care indică faptul că a realizat umplerea?
2. În cazul în care trebuie să se presupună că, în general, consumatorii vor avea impresia că există o legătură între B și A, acest fapt prezintă importanță pentru răspunsul la prima întrebare?
 3. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, rezultatul ar putea fi influențat de faptul că buteliile compozite — pe lângă împrejurarea că intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat anterior — sunt prevăzute cu mărci verbale și/sau figurative înregistrate de A (gravate pe butelii) care rămân vizibile în pofida autocolantelor lipite de B?
 4. În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a treia întrebare, rezultatul ar putea fi influențat de premisa potrivit căreia, în ceea ce privește celelalte tipuri de butelii care nu intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat anterior, însă care sunt prevăzute de marca verbală și/sau de marca figurativă a lui A, aceasta din urmă a acceptat timp de mulți ani și încă mai acceptă ca alte întreprinderi să umple aceste butelii?

5. În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a treia întrebare, rezultatul ar putea fi influențat de faptul că însuși consumatorul se adresează direct lui B pentru

(a) a realiza, în schimbul plății gazului, schimbul unei butelii compozite goale cu o butelie similară umplută de B sau

(b) a umple cu gaz, contra cost, butelia compozită adusă de acesta?

(¹) JO L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92.

Recurs introdus la 28 ianuarie 2010 de Republica Austria împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a șasea) pronunțate la 18 ianuarie 2009 în cauza T-375/04, Scheucher-Fleisch GmbH și alții/Comisia Comunităților Europene (e-mail din 27.1.2010)

(Cauza C-47/01 P)

(2010/C 80/36)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Republica Austria (reprezentanți: E. Riedl, Bevollmächtigter, M. Núñez-Müller și J. Dammann, avocați)

Celelalte părți în proces: Scheucher — Fleisch GmbH, Tauernfleisch Vertriebs GmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH, Johann Zsifkovics, Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

Republica Austria solicită:

— Anularea în tot a Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță pronunțate la 18 noiembrie 2009 în cauza T-375/04 (Scheucher și alții/Comisia);

— pronunțarea definitivă pe fond și respingerea cererii ca inadmisibilă, sau, în orice caz, ca nefondată;

— obligarea reclamantelor din acțiunea principală la plata cheltuielilor de judecată efectuate atât în recurs, cât și în fața primei instanțe în cauza T-375/04.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că hotărârea atacată încalcă articolul 263 al patrulea paragraf TFUE. Tribunalul ar fi apreciat greșit că decizia atacată a Comisiei le privește direct și individual pe reclamantele din acțiunea principală. Astfel, decizia atacată nu ar afecta în mod substanțial poziția acestora pe piață; în plus, schema de ajutoare generală și sectorială adoptată de recurentă și aprobată de Comisie nu ar aduce atingere concurenței, din moment ce acordarea de ajutoare ar depinde și de o decizie individuală a autorităților competente. În sfârșit, reclamantele din acțiunea principală nu ar avea interesul de a exercita acțiunea, întrucât decizia atacată a Comisiei nu le afectează personal.

Recurenta apreciază în plus că hotărârea atacată încalcă articolul 108 alineatul (2) TFUE. Tribunalul ar fi pornit în mod eronat de la premisa că, în faza preliminară de examinare, Comisia a întâmpinat dificultăți serioase în aprecierea măsurilor în litigiu și, prin urmare, ar fi fost obligată să inițieze procedura oficială de investigare.

Recurenta consideră totodată că hotărârea atacată încalcă și normele referitoare la sarcina probei. Tribunalul a obligat Comisia la inițierea procedurii oficiale de investigare, deși reclamantele nu au prezentat probe corespunzătoare în privința pretenției afectării suferite.

Mai mult, în opinia recurenteii, hotărârea atacată încalcă articolul 81 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, întrucât motivarea este contradictorie.

În sfârșit, recurenta apreciază că hotărârea atacată încalcă de asemenea articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, întrucât Tribunalul a omis să ia măsuri de organizare a procedurii pentru verificarea unor circumstanțe cu rol hotărâtor.

Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Republica Slovenia

(Cauza C-49/10)

(2010/C 80/37)

*Limba de procedură: slovena***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Alcover San Pedro și B. Rous Svetec)

Pârâtă: Republica Slovenia

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea măsurilor necesare pentru ca autoritățile competente să se asigure, prin intermediul autorizațiilor eliberate conform articolelor 6 și 8 sau, când este necesar, prin reexaminarea condițiilor aplicabile și, dacă este cazul, prin reactualizarea acestora, că instalațiile existente funcționează, cel târziu la 30 octombrie 2007, conform cerințelor prevăzute la articolele 3, 7, 9, 10 și 13, la articolul 14 literele (a) și (b) și la articolul 15 alineatul (2), cu respectarea altor dispoziții comunitare speciale, Republica Slovenia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării (Directiva IPPC) ⁽¹⁾;

— obligarea Republicii Slovenia la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Având în vedere răspunsul Republicii Slovenia la avizul motivat, Comisia constată că numeroase uzine din Slovenia continuă să funcționeze fără autorizații valabile, ceea ce ar constitui o încălcare a articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2008/1/CE.

⁽¹⁾ JO L 24, p. 8.

Recurs introdus la 9 februarie 2010 de Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert & Co. KG împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a opta) pronunțate la 30 noiembrie 2009 în cauza T-2/09, Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert & Co. KG/Comisia Europeană

(Cauza C-73/10 P)

(2010/C 80/38)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Recurentă: Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert & Co. KG (reprezentanți: A. Rinne, Rechtsanwalt, S. Kon, Solicitor, C. Humpe, Solicitor, C. Vajda QC)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Anularea Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță din 30 noiembrie 2009 în cauza T-2/09 și

— declararea admisibilității cererii de anulare introduse de Weichert în cauza T-2/09 și trimiterea cauzei la Tribunalul Uniunii Europene pentru a se pronunța cu privire la concluziile Weichert prin care solicită anularea Deciziei Comisiei Comunităților Europene din 15 octombrie 2008 (Cazul COMP/39.188 — Banane), în măsura în care se referă la Weichert, sau

— în subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunalul Uniunii Europene pentru a se pronunța cu privire la admisibilitatea cererii de anulare introduse de Weichert în cauza T-2/09.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că TPI a săvârșit o eroare de drept atunci când a declarat inadmisibilă cererea în temeiul faptului că o derogare de la aplicarea normelor comunitare privind termenele de procedură poate exista numai în cazul în care circumstanțele sunt fie neprevăzute, fie reprezintă cazuri de forță majoră. Se susține că o astfel de abordare este nejustificat de restrictivă și nu ia deloc în considerare, sau nu ia în considerare în mod corespunzător, importanța dreptului de acces la justiție în procedurile penale, principiul legalității în procedurile penale și principiul proporționalității, precum și necesitatea fundamentală de a evita un rezultat injust.

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 9 februarie 2010 — Evropaiki Dynamiki/Comisia

(Cauza T-340/07) ⁽¹⁾

(„Clauză compromisorie — Programul «eContent» — Contract referitor la un proiect de asigurare a unei eficiențe maxime a programului și a unei participări cât mai largi a grupurilor țintă — Neexecutarea contractului — Rezilierea contractului”)

(2010/C 80/39)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Atena, Grecia) (reprezentant: N. Korogiannakis, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezențanți: E. Manhaeve, agent, asistat de D. Philippe și M. Gouden, avocați)

Obiectul

Acțiune introdusă în temeiul articolelor 235 CE, 238 CE și 288 CE având ca obiect obligarea Comisiei la repararea prejudiciului suferit ca urmare a neîndeplinirii de către aceasta a unor obligații contractuale în cadrul executării contractului EDC-53007 EEBO/27873 privind proiectul intitulat „e-Content Exposure and Business Opportunities”.

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 269, 10.11.2007.

Hotărârea Tribunalului din 10 februarie 2010 — O2 (Germany)/OAPI (Homezone)

(Cauza T-344/07) ⁽¹⁾

[„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale Homezone — Motive absolute de refuz — Caracter distinctiv — Caracter descriptiv — Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]

(2010/C 80/40)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: O2 (Germany) GmbH & Co. OHG (München, Germania) (reprezențanți: A. Fottner și M. Müller, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: S. Schöffner, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 5 iulie 2007 (cauza R 1583/2006-4) privind cererea de înregistrare a semnului verbal „Homezone” ca marca comunitară

Dispozitivul

1. Anulează Decizia Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 5 iulie 2007 (cauza R 1583/2006-4).
2. Obligă OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 269, 10.11.2007.

Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 3 februarie 2010 — Enercom/OAPI(Cauza T-472/07) ⁽¹⁾

[„*Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale ENERCOM — Marcă comunitară verbală anterioară TRANSFORMERS ENERGON — Motiv relativ de refuz — Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]*”]

(2010/C 80/41)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Enercon GmbH (Aurich, Germania) (reprezentanți: R. Böhm și V. Henke, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: D. Botis, agent)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă la Tribunal: Hasbro, Inc. (Pawtucket, Rhode Island, Statele Unite) (reprezentant: M. Edenborough, barrister)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 25 octombrie 2007 (cauza R 959/2006-4) privind o procedură de opoziție între Hasbro, Inc. și Enercon GmbH

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Enercon GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 79, 29.3.2008.

Hotărârea Tribunalului din 11 februarie 2010 — Deutsche BKK/OAPI (Deutsche BKK)(Cauza T-289/08) ⁽¹⁾

[„*Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale Deutsche BKK — Motive absolute de refuz — Caracter descriptiv și lipsa caracterului distinctiv — Lipsa caracterului distinctiv dobândit prin utilizare — Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009] — Articolul 73 și articolul 74 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolul 75 și articolul 76 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 207/2009)*”]

(2010/C 80/42)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Deutsche BKK (Wolfsburg, Germania) (reprezentanți: H. P. Schrammek, C. Drzymalla et S. Risthaus, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: B. Schmidt, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 29 mai 2008 (cauza R 318/2008-4) privind o cerere de înregistrare a mărcii verbale Deutsche BKK ca marcă comunitară

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă Deutsche Betriebskrankenkasse (Deutsche BKK) la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 247, 27.9.2008

Hotărârea Tribunalului din 9 februarie 2010 — PromoCell bioscience alive/OAPI (SupplementPack)

(Cauza T-113/09) ⁽¹⁾

[„Marcă comunitară — Cerere de înregistrare a mărcii comunitare verbale SupplementPack — Motiv absolut de refuz — Caracter descriptiv — Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit Articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009]”]

(2010/C 80/43)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: PromoCell bioscience alive GmbH Biomedizinische Produkte (Heidelberg, Germania) (reprezentant: K. Mende, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: S. Schäffner, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 15 ianuarie 2009 (cauza R 996/2008 4) având ca obiect o cerere de înregistrare a semnului verbal SupplementPack ca marcă comunitară

Dispozitivul

1. Respinge acțiunea.
2. Obligă PromoCell bioscience alive GmbH Biomedizinische Produkte la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 129, 6.6.2009.

Ordonanța președintelui Tribunalului din 4 februarie 2010 — Portugalia/Transnautica și Comisia

(Cauza T-385/05 TO R)

[„Măsurii provizorii — Uniune vamală — Terță opoziție — Hotărâre a Tribunalului — Cerere de suspendare a executării — Nerespectarea cerințelor de formă — Inadmisibilitate”]

(2010/C 80/44)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Republica Portugheză (reprezențanți: L. Inez Fernandes, A. C. Santos, J. Gomes și P. Rocha, agenți)

Pârâte: Transnautica — Transportes e Navegação, SA (Matosinhos, Portugalia) (reprezențanți: C. Fernández Vicién și D. Ortigão Ramos, avocați) și Comisia Europeană (reprezențanți: R. Lyal și L. Bouyon, agenți)

Obiectul

Cerere de suspendare a executării, în cadrul unei proceduri de terță opoziție, a Hotărârii Tribunalului din 23 septembrie 2009, Transnautica/Comisia (T-385/05, nepublicată în Repertoriu).

Dispozitivul

1. Respinge cererea de măsuri provizorii.
2. Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Ordonanța judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii din 5 februarie 2010 — De Post/Comisia

(Cauza T-514/09 R)

[„Măsurii provizorii — Contracte publice — Procedură de cerere de ofertă comunitară — Cerere de suspendare a executării și de măsuri provizorii — Lipsa urgenței”]

(2010/C 80/45)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: De Post NV van publiek recht (Bruxelles, Belgia) (reprezențanți: R. Martens și B. Schutyser, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: Manhaeve și N. Bambara, agenți, asistați de P. Wytinck, avocat)

Obiectul

Cerere de măsuri provizorii având ca obiect, în esență, în primul rând, să se dispună suspendarea executării deciziei prin care Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene (OP) a atribuit contractul avut în vedere în cererea de ofertă nr. 10234 „Transportul și distribuția zilnice ale Jurnalului Oficial, ale unor cărți precum și ale altor periodice și publicații” către *Entreprise des postes et télécommunications Luxembourg*, în al doilea rând, să se interzică semnarea contractului menționat în respectiva cerere de ofertă și, în al treilea rând, în măsura în care contractul menționat a fost deja încheiat, să se suspende executarea acestuia până când Tribunalul se pronunță asupra fondului acțiunii.

Dispozitivul

1. *Respinge cererea de măsuri provizorii.*
2. *Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul*

Acțiune introdusă la 22 decembrie 2009 — Cañas/Comisia

(Cauza T-508/09)

(2010/C 80/46)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Guillermo Cañas (Buenos Aires, Argentina) (reprezentant: F. Laboulfie, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

— anularea Deciziei Comisiei Europene din 12 octombrie 2009 în cauza COMP/39471, Guillermo Cañas/AMA, ATP și CIAS

Motivele și principalele argumente

Reclamantul, tenismen profesionist argentinian, solicită anularea Deciziei Comisiei din 12 octombrie 2009 prin care Comisia a respins pentru lipsa interesului comunitar suficient plângerea reclamantului împotriva Agenției Mondiale Antidoping (WADA), împotriva ATP Tour Inc. (ATP) și împotriva Consiliului Internațional de Arbitraj Sportiv (CIAS) cu privire la pretinse încălcări ale articolului 81 CE și/sau ale articolului

82 CE în raport cu acorduri sau cu practici concertate și cu un abuz de poziție dominantă din partea acestor instanțe sportive.

În susținerea acțiunii formulate, reclamantul invocă natura discriminatorie a normelor din Codul internațional antidoping stabilite, aplicate și validate de WADA, ATP și CIAS întrucât acestea ar permite pedepsirea a doi sportivi depistați pozitiv prin neglijență și care au săvârșit aceeași faptă, în mod diferențiat, în funcție de clasificarea substanței găsite în fluidele corporale ale acestora. În special, reclamantul susține că aceste norme antidoping pedepsesc cu o suspendare minimă de un an dopajul prin neglijență cu o substanță calificată drept interzisă, pe când dopajul cu o substanță calificată drept specifică (în prezent specificată) este sancționat cu avertisment.

Potrivit reclamantului, normele antidoping vizate sunt excesive întrucât regimul sancțiunilor pe care acestea îl creează nu ar permite luarea în considerare a efectului în speță nefast al unei substanțe ingerate accidental. Normele antidoping, precum și aplicarea acestora ar fi disproportionale în raport cu gravitatea (relativă) a faptei reproșate.

WADA, ATP și CIAS, trei întreprinderi în sens comunitar, ar fi încheiat acorduri sau ar fi adoptat practici concertate care restrâng în mod nelegal concurența între tenismenii profesioniști și care afectează comerțul dintre statele membre. Normele antidoping vizate ar fi impuse tuturor sportivilor din toate disciplinele sportive și cel puțin din cele olimpice, și nu numai reclamantului, motiv pentru care interzicerea acestora ar prezenta un interes comunitar sporit.

În plus, independent unele de altele sau colectiv, WADA, ATP și CIAS ar fi abuzat de poziția lor dominantă, mai întâi prin discriminarea reală și potențială dintre sportivii profesioniști concurenți și apoi deoarece normele antidoping ar permite ATP să refuze, timp de minim un an, încheierea unui contract cu un tenismen pozitiv prin neglijență pentru o substanță interzisă.

Acțiune introdusă la 18 decembrie 2009 — Portugalia/Comisia

(Cauza T-509/09)

(2010/C 80/47)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Republica Portugheză (Lisabona, Portugalia) (reprezentanți: L. Inez Fernandes, A. Trindade Mimoso și A. Miranda Boavida, agenți)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei Comisiei din 14 octombrie 2009 comunicată guvernului portughez prin intermediul notei nr. 11 656, prin care se refuză rambursarea sumei aprobate inițial (1 025 000 euro) pentru achiziționarea a două nave oceanice destinate supravegherii activităților de pescuit;
- dispunerea faptului ca pârâta să adopte o decizie favorabilă cu privire la cererile de rambursare prezentate de guvernul portughez în cadrul Deciziei 2002/978/CE a Comisiei din 10 decembrie 2002;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

A fost săvârșită o eroare de drept, întrucât statul portughez a respectat întocmai toate nomele în materia achizițiilor publice.

A fost săvârșită o eroare privind situația de fapt.

Nu a fost îndeplinită obligația de motivare, dat fiind faptul că în decizia atacată nu se menționează nici cel mai mic temei care să justifice aprobarea acesteia. În măsura în care rezultă că este contrară și afectează în mod semnificativ situațiile juridice determinate ale unui stat membru, consolidate în mod corespunzător, și în măsura în care prejudiciază grav acest stat, decizia menționată ar trebui, *a fortiori*, să includă o motivare solidă și convingătoare, care este total inexistentă în prezenta cauză.

Acțiune introdusă la 21 decembrie 2009 — Niki Luftfahrt/Comisia

(Cauza T-511/09)

(2010/C 80/48)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Niki Luftfahrt GmbH (Viena, Austria) (reprezentant: H. Asenbauer, Rechtsanwalt)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- anularea Deciziei atacate a Comisiei din 28 august 2009 „Ajutor de stat C 6/2009 (ex N 663/2008) — Austria Austrian Airlines — Plan de restructurare” conform articolului 264 alineatul (1) din TFUE [ex articolul 231 alineatul (1) CE], și
- obligarea Comisiei Europene la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată necesare pentru desfășurarea procedurii conform articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia C (2009) 6686 final a Comisiei din 28 august 2009 privind ajutorul de stat acordat în cadrul vânzării participațiilor statului austriac la grupul de întreprinderi Austrian Airlines către Deutsche Lufthansa AG [C 6/2009 (ex N 663/2008)]. În această decizie opinia Comisiei este că ajutorul pentru restructurare acordat de Republica Austria în favoarea Austrian Airlines, sub rezerva respectării anumitor condiții, este compatibil cu piața comună, în măsura în care planul de restructurare notificat Comisiei va fi transpus în întregime.

În susținerea acțiunii în anulare reclamanta, care operează o întreprindere de transport aerian și a depus o reclamație la Comisie în legătură cu ajutorul pentru restructurare în litigiu, arată în primul rând că, în speță, Comisia a încălcat articolul 87 alineatul (1) și alineatul (3) litera (c) CE, articolul 88 alineatul (2) CE și Liniile directe privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO C 244, p. 2). În acest context, se susține în special că Comisia nu a observat că:

- beneficiara ajutorului în cauza nu este Austrian Airlines, ci Lufthansa, care nu este o întreprindere aflată în dificultate și, prin urmare, nu este o întreprindere care îndeplinește condițiile de acordare a unui ajutor de stat,
- nici Austrian Airlines, nici Lufthansa nu au contribuit cu un capital propriu corespunzător la restructurarea Austrian Airlines,
- măsurile de restructurare notificate nu corespund liniilor directe menționate mai sus, și
- măsurile compensatorii oferite de Republica Austria nu sunt suficiente pentru a combate eficient efectele defavorabile ale ajutorului asupra condițiilor de piață.

Reclamanta susține în continuare că ajutorul în cauză este însoțit de condiții obligatorii care sunt contrare normelor comunitare privind libertatea de stabilire și încalcă, așadar, articolul 43 CE.

Apoi, reclamanta invocă încălcarea articolului 253 CE, întrucât Comisia nu a motivat decizia atacată în mod corespunzător, în măsura în care:

- nu a analizat situația pe piețele respective, în special situația întreprinderii căreia i-a fost acordat ajutorul și situația concurenților pe aceste piețe, și
- a permis și în trecut ca Austrian Airlines să beneficieze în mod necontrolat de un număr mare de ajutoare incompatibile cu dreptul comunitar.

În sfârșit, reclamanta invocă faptul că Comisia a abuzat de marja de apreciere care i-a fost acordată.

Acțiune introdusă la 21 decembrie 2009 — Rusal Armenal/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza T-512/09)

(2010/C 80/49)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Rusal Armenal ZAO (reprezentant: B. Evtimov, avocat)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea Regulamentului (CE) nr. 925/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere cu titlu definitiv a taxei provizorii impuse la importurile de anumite folii de aluminiu originare din Armenia, Brazilia și Republica Populară Chineză, în măsura în care acesta afectează reclamanta;
- obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul acțiunii, reclamanta solicită anularea Regulamentului (CE) nr. 925/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de

percepere cu titlu definitiv a taxei provizorii impuse la importurile de anumite folii de aluminiu originare din Armenia, Brazilia și Republica Populară Chineză (JO 2009, L 262, p. 1, denumit în continuare „regulamentul atacat”), în măsura în care acesta afectează reclamanta.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă următoarele cinci motive juridice de anulare, unul dintre acestea fiind întemeiat pe o excepție de nelegalitate.

În temeiul primului motiv de anulare, reclamanta arată că atât Comisia, cât și Consiliul au încălcat articolul 2 alineatele (1)-(6) din Regulamentul de bază ⁽¹⁾ și articolele 2.1 și 2.2 din Acordul privind aplicarea articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994 (denumit în continuare „Acordul antidumping” sau „AAD”), prin stabilirea unei valori normale pentru reclamantă, întemeiată pe date provenind dintr-o țară terță analogă, ajungând astfel la constatări fundamentale eronate referitoare la dumping și la cumulare, precum și la prejudiciere și la cauzalitate în ceea ce privește importurile din Armenia. Potrivit reclamantei, Consiliul și Comisia ar fi trebuit să stabilească valoarea normală pentru reclamantă în temeiul propriilor date referitoare la Armenia, iar nu potrivit articolului 2 alineatul (7) litera (a) din Regulamentul de bază.

În plus, reclamanta susține că în vederea reexaminării pe fond a primului motiv de anulare, Tribunalul ar trebui să declare în mod incident, în conformitate cu articolul 227 TFUE (fostul articol 241 CE), inaplicabilitatea articolului 2 alineatul (7) din Regulamentul de bază în privința sa, în măsura în care acesta a reprezentat temeiul juridic pentru metodologia țării analoge, utilizată pentru stabilirea valorii normale a reclamantei în regulamentul atacat. Reclamanta invocă această excepție de nelegalitate întrucât consideră că are dreptul să beneficieze de un control jurisdicțional al aplicării în cazul său a articolului 2 alineatul (7) și că a fost afectată prin constatările cu privire la valoarea normală din regulamentul contestat, constatări care sunt întemeiate din punct de vedere juridic pe articolul 2 alineatul (7) din Regulamentul de bază. Potrivit reclamantei, această ultimă dispoziție ar trebui declarată inaplicabilă, pentru motivul că aplicarea sa cu privire la reclamantă încalcă prevederile articolelor 2.1 și 2.2 din Acordul antidumping, pe care Uniunea Europeană intenționa să le transpună ca obligații multilaterale în dreptul Uniunii Europene și care fac parte din tratatele pe care este întemeiată Uniunea Europeană și sunt obligatorii pentru Consiliu și Comisie în temeiul unei jurisprudențe consacrate a Curții.

În temeiul celui de al doilea motiv de anulare, reclamanta arată că, chiar dacă se presupune că instituțiile nu au încălcat articolul 2 alineatele (1)-(6) din Regulamentul de bază și Acordul antidumping, acestea au încălcat articolul 2 alineatul (7) litera (c) din Regulamentul de bază, au refuzat în mod neîntemeiat acordarea către reclamantă a statutului de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață (denumit în continuare „SEP”) și au săvârșit o serie de erori vădite de apreciere a faptelor în contextul aplicării articolului 2 alineatul (7) litera (c).

În temeiul celui de al treilea motiv de anulare, reclamanta argumentează în sensul că instituțiile au încălcat articolul 3 alineatul (4) din Regulamentul de bază și au săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că nu au separat Armenia de aprecierile cumulative cu privire la presupusele importuri care au făcut obiectul unui dumping și, în acest context, nu au ținut seama de reorganizarea profundă a activității de producție din Armenia în perioada 2004-2006 și de problemele de calitate ale respectivelor produse armene în perioada relansării și a reajustării operațiunilor de producție din 2007, care intră în perioada de investigare.

În temeiul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține că, prin aprecierea sa și prin motivarea respingerii ofertei de angajament de preț a reclamantei, precum și prin acceptarea în același timp, în împrejurări similare, a ofertei de angajament de preț a unui producător-exportator brazilian, Comisia a încălcat principiul fundamental al egalității de tratament/al nediscriminării și a săvârșit erori vădite de apreciere.

În temeiul celui de al cincilea motiv de anulare, se invocă încălcarea de către Comisie a principiul bunei guvernări — și, astfel, încălcarea unei cerințe procedurale esențiale prin referirea publică și directă la reclamantă, la investigația antidumping în litigiu, aflată în curs de desfășurare, și prin presupusa determinare a unei atitudini părtinitoare a instituțiilor responsabile de investigația antidumping, în sensul impunerii de taxe antidumping asupra exporturilor reclamantei.

(¹) Regulamentul (CE) al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223).

Acțiune introdusă la 23 decembrie 2009 — Ecoceane/EMSA

(Cauza T-518/09)

(2010/C 80/50)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Ecoceane (Paris, Franța) (reprezentant: S. Spalter, avocat)

Pârâtă: Agenția Europeană pentru Securitate Maritimă (EMSA)

Concluziile reclamantei

- Constatarea admisibilității acțiunii formulate de Ecoceane;
- anularea deciziei atacate din 28 octombrie 2009 a EMSA prin care s-a respins oferta făcută de Ecoceane;
- anularea deciziei de atribuire de către EMSA a contractului (2009/S 42-060271) și a semnării acestuia;
- obligarea EMSA la plata către Ecoceane, reclamantă, cu titlu de despăgubiri a sumei de 224 744 euro;
- obligarea EMSA la plata către Ecoceane, reclamantă, cu titlu de cheltuieli nerecuperabile a sumei de 25 000 euro;
- obligarea EMSA la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În această cauză, reclamanta urmărește anularea deciziei din 28 octombrie 2009 prin care EMSA a respins oferta sa la capătul unei proceduri de licitație pentru atribuirea unui contract de achiziții publice de servicii referitor la intervenția navelor de ajutor în cadrul combaterii poluării cu hidrocarburi și a deciziei de atribuire de către EMSA a contractului și a semnării acestuia. Reclamanta solicită, de asemenea, repararea prejudiciului cauzat prin decizia atacată.

În susținerea cererii sale, reclamanta invocă patru motive.

În primul rând, aceasta susține că, prin faptul că nu a comunicat informațiile solicitate de reclamantă, și anume procesul-verbal de analiză a ofertelor care conțin informații referitoare la desfășurarea procedurii, motivele respingerii ofertei sale, notarea ofertelor prin aplicarea procentajelor din caietul de sarcini, precum și caracteristicile și avantajele ofertei depuse de ofertantul reținut, EMSA ar fi încălcat dispozițiile articolului 100 alineatul (2) din Regulamentul financiar 1605/2002/CE (¹) și ale articolului 149 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2342/2002/CE (²), în absența motivării deciziei de respingere în conformitate cu aceste dispoziții.

În al doilea rând, reclamanta susține că criteriile suplimentare impuse de EMSA în caietul său de sarcini, în vederea examinării și aprecierii ofertelor, nu ar avea un caracter obiectiv și justificabil din perspectiva obiectului contractului; în consecință, alegerea criteriilor suplimentare care corespund unei tehnologii prealabil identificate nu ar permite să se asigure egalitate de acces candidaților care prezintă un procedeu inovator și ar constitui o încălcare a principiilor comunitare ale egalității, nediscriminării și transparenței, prevăzute la articolul 89 alineatul (1) din Regulamentul financiar nr. 1605/2002/CE.

În al treilea rând, reclamanta susține că pârâta ar fi încălcat principiile egalității, nediscriminării și transparenței în tratarea candidaților, prin faptul că a refuzat vizitarea navei de depoluare prezentate de Ecoceane, contrar tratamentului care ar fi fost acordat celorlalți candidați. În plus, pârâta ar fi încălcat aceste principii prin faptul că Ecoceane nu a fost ascultată de un comitet de evaluare a ofertelor, compus din cel puțin trei membri prezenți pe parcursul întregii întâlniri, în conformitate cu articolul 146 din Regulamentul nr. 2342/2002/CE.

În sfârșit, reclamanta susține că EMSA ar fi comis erori evidente de apreciere.

(¹) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198).

(²) Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 357, p. 1, JO L 248, p. 1, Ediție specială 01/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1261/2005 al Comisiei din 20 iulie 2005 (JO L 201, p. 3, Ediție specială, 01/vol. 6, p. 3).

A acțiune introdusă la 24 decembrie 2009 — TF1 și alții/Comisia

(Cauza T-520/09)

(2010/C 80/51)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamante: Télévision française 1 (TF1) (Boulogne Billancourt, Franța), Métropole télévision (M6) (Neuilly-sur-Seine, Franța), Canal + SA (Issy-Les-Moulineaux, Franța) (reprezentanți: J.-P. Hordies și C. Smits, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamanților

— Anularea Deciziei adoptate de Comisia Europeană la 1 septembrie 2009 în cazul Ajutor de stat C 27/09 (ex N 34/A/09 & N 34/B/09) — Subvenție de stat acordată

France Télévisions (2010-2012), în măsura în care prin aceasta se consideră că subvenția de stat notificată în valoare de 450 de milioane de euro pentru anul 2009, acordată France Télévisions, este compatibilă cu Tratatul CE în temeiul articolului 86 alineatul (2) din acesta;

— obligarea Comisiei la inițierea procedurii oficiale de investigație prevăzute la articolul 108 alineatul (2) TFUE, cu privire la ajutorul menționat;

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune urmărește anularea Deciziei C(2009) 6693 final din 1 septembrie 2009, adoptate de Comisie ca urmare a procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (3) CE (devenit articolul 108 TFUE), prin care Comisia a considerat că o subvenție de stat în valoare maximă de 450 de milioane de euro pentru anul 2009 acordată France Télévisions este compatibilă cu piața comună. Reclamantele solicită, în acest context, inițierea procedurii oficiale de investigație în conformitate cu articolul 108 alineatul (2) TFUE.

În susținerea cererii, reclamantele invocă un motiv unic, întemeiat pe existența unor dificultăți grave care impuneau Comisiei să inițieze procedura oficială de investigație prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE [devenit articolul 108 alineatul (2) TFUE] și să solicite părților interesate să comunice observații.

Reclamanta invocă existența unor indicii privind dificultăți grave care rezultă, pe de o parte, din circumstanțele procedurii preliminare de investigație și, pe de altă parte, din conținutul deciziei atacate.

Durata excesivă a procedurii de investigație preliminară, desfășurarea procedurii și importanța fondurilor publice în litigiu ar fi de natură să reveleze existența unor indicii cu privire la dificultăți grave ținând de circumstanțele procedurii preliminare de investigație.

Existența unor indicii cu privire la dificultăți grave ținând de conținutul deciziei atacate s-ar baza pe două elemente. Aceasta ar rezulta, pe de o parte, din informațiile insuficiente sau chiar inexacte de care ar fi dispus Comisia la momentul deciziei atacate și, pe de altă parte, din imposibilitatea Comisiei de a constata compatibilitatea ajutorului în lipsa unei analize aprofundate, având în vedere riscurile structurale de supracompensare din speță.

Acțiune introdusă la 28 decembrie 2009 — MIP Metro/OAPI — Metronia (METRONIA)

(Cauza T-525/09)

(2010/C 80/52)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Germania) (reprezentanți: R. Kaase și J. C. Plate, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Metronia, SA (Madrid, Spania)

Concluziile reclamantei

- anularea deciziei Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 8 octombrie 2009 în cauza R 1315/2006-1, în măsura în care acțiunea a fost respinsă pentru motivul că nu era conformă articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009] și
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în cadrul procedurilor de opoziție și de recurs.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Marca comunitară vizată: marca figurativă „METRONIA”, pentru produse și servicii din clasele 9, 20, 28 și 41.

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: reclamanta.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca figurativă germană „METRO” înregistrată pentru produse și servicii din clasele 9, 20, 28 și 41.

Decizia diviziei de opoziție: admite opoziția și respinge cererea de înregistrare a mărcii comunitare.

Decizia camerei de recurs: admite recursul, respinge opoziția și, prin urmare, admite înregistrarea mărcii comunitare pentru toate produsele și serviciile.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului] întrucât camera de recurs a considerat în mod eronat că nu există un risc de confuzie între mărcile în cauză.

Acțiune introdusă la 28 decembrie 2009 — PAKI Logistics/OAPI (PAKI)

(Cauza T-526/09)

(2010/C 80/53)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: PAKI Logistics GmbH (Ennepetal, Germania) (reprezentanți: M. Bergermann, P. Mes, C. Graf von der Groeben, G. Rother, J. Bühling, A. Verhauwen, J. Künzel, D. Jestaedt și J. Vogtmeier, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei R 1805/2007-1 a Camerei întâi de recurs a Oficiului pentru Armonizarea în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 23 octombrie 2009;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în recurs.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „PAKI” pentru produse și servicii din clasele 6, 20, 37 și 39 (cererea nr. 4 790 895)

Decizia examinatorului: respinge cererea de înregistrare

Decizia camerei de recurs: respinge recursul

Motivele invocate: greșita aplicare a articolului 7 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾, coroborat cu articolul 7 alineatul (2) din același regulament, întrucât marca solicitată nu este contrară bunelor moravuri

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO 2009, L 78, p. 1)

Acțiune introdusă la 31 decembrie 2009 — In 't Veld/Consiliul

(Cauza T-529/09)

(2010/C 80/54)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Sophie in 't Veld (Bruxelles, Belgia) (reprezentanți: O. Brouwer și J. Blockx, lawyers)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— Anularea deciziei Consiliului prin care se refuză accesul complet la documentul 11897/09;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de judecată ale oricărui intervenient.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, reclamanta solicită anularea Deciziei Consiliului din 8 septembrie 2009 de respingere a cererii sale, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 ⁽¹⁾, de obținere a accesului complet la documentul 11897/09, care este un aviz al serviciului juridic al Consiliului referitor la temeiul juridic al „Recomandării Comisiei către Consiliu de autorizare a deschiderii negocierilor între Uniunea Europeană și Statele

Unite ale Americii în vederea unui acord internațional destinat să pună la dispoziția Departamentului Trezoreriei Statelor Unite date de mesagerie financiară în vederea prevenirii și combaterii terorismului, precum și a finanțării teroriste”. Consiliul a furnizat reclamantei o versiune prescurtată a documentului 11897/09, din care sunt excluse părțile care, în opinia reclamantei, i-ar permite să se informeze asupra fondului analizei serviciului juridic.

Reclamanta susține că decizia atacată ar trebui anulată întrucât încalcă dispozițiile privind accesul la documente din Regulamentul nr. 1049/2001.

În primul rând, reclamanta susține că decizia atacată este întemeiată în mod greșit pe articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 (protecția relațiilor internaționale), întrucât Consiliul nu demonstrează în ce mod divulgarea completă a documentului 11897/09 ar submina protecția interesului general în ceea ce privește protecția relațiilor internaționale ale Uniunii Europene.

În al doilea rând, reclamanta afirmă că decizia atacată este de asemenea întemeiată pe o interpretare greșită a articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 (protecția avizelor juridice) în măsura în care această excepție nu se aplică documentului 11897/09 întrucât divulgarea completă a acestuia nu ar aduce atingere protecției procedurilor jurisdicționale sau a avizelor juridice și întrucât există un interes general superior pentru ca documentul 11897/09 să devină în întregime disponibil pentru public.

Cu titlu subsidiar, în cazul în care Tribunalul va considera că excepțiile menționate anterior sunt aplicabile documentului 11897/09, reclamanta susține că articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 a fost aplicat greșit de Consiliu în măsura în care acesta a eliminat din documentul 11897/09 mai multe informații decât era strict necesar.

În sfârșit, în opinia reclamantei, Consiliul nu și-a îndeplinit obligația de motivare în ceea ce privește decizia atacată.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001 L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76)

Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Comisia/Earthscan**(Cauza T-5/10)**

(2010/C 80/55)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A.-M. Rouchaud-Joët, S. Petrova, agenți, asistați de P. Hermant și G. van de Walle de Ghelcke, avocați)

Pârâtă: Earthscan Ltd (Kent, Regatul Unit)

Concluziile reclamantei

- Obligarea pârâtei să ramburseze Comisiei suma de 44 903,22 EUR, corespunzătoare unei sume principale de 45 835,44 EUR din care a fost deja plătită suma de 6 486,09 EUR și dobânda până la 30 septembrie 2009 în valoare de 5 556,87 EUR;
- obligarea pârâtei să plătească o dobândă de 3,84 EUR pe zi începând cu 1 octombrie 2009 până la plata integrală a datoriei;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentei acțiuni, care este întemeiată pe o clauză de arbitraj, reclamanta solicită obligarea pârâtei la rambursarea unei părți din avansul plătit de reclamantă și la plata unor penalități, drept consecință a neexecutării contractului Nr. 4.1030/Z/01 035/2001, încheiat între reclamantă și nouă contractanți, printre care se numără și pârâta, pentru crearea, publicarea și distribuirea unui ghid privind energiile regenerabile („Guide for Renewable Energy installations to promote biomass, photovoltaics and solar thermal in the EU”) în cadrul programului ALTENER⁽¹⁾.

Reclamanta invocă un singur motiv.

Având în vedere faptul că pârâta nu a executat contractul în ceea ce privește etapele 6 și 7 (paginație, compoziție, imprimare și distribuire), reclamanta susține că reclamanta nu și-a respectat obligațiile contractuale nerambursând partea sa de finanțare anticipată care i-a fost plătită în temeiul contractului.

Reclamanta susține că pârâta trebuie în consecință să fie obligată la rambursarea sumei plătite, majorată de penalități astfel cum acestea au fost calculate în contract.

⁽¹⁾ Decizia Parlamentului European și a Consiliului nr. 646/2000/EC din 28 februarie 2000 de adoptare a programului multianual pentru promovarea surselor de energie regenerabile în Comunitate (Altener) (1998-2002), JO L 79, p. 1

Acțiune introdusă la 7 ianuarie 2010 — Diagnostiko kai Therapeftiko Kentro Athinon „Ygeia”/OAPI**(Cauza T-7/10)**

(2010/C 80/56)

*Limba de procedură: greaca***Părțile**

Reclamantă: Diagnostiko kai Therapeftiko Kentro Athinon „Ygeia AE” (Atena, Grecia) (reprezentanți: K. Alexiou și S. Foteas, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

- Admiterea acțiunii;
- anularea deciziei Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne în cauza R 190/2009-2;
- înregistrarea semnului verbal „ygeia” ca marcă comunitară, care indică legătura societății reclamante cu serviciile prestate;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: semnul verbal „ygeia” pentru serviciile din clasa 44, servicii medicale — cererea de înregistrare nr. 7129001

Decizia examinatorului: respinge cererea de înregistrare

Decizia camerei de recurs: confirmă decizia examinatorului și respinge cererea de înregistrare

Motivele invocate:

Acțiunea are ca obiect anularea deciziei Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne în cauza R 190/2009-2.

Prin intermediul primului motiv de anulare, reclamanta susține că decizia atacată a atribuit în mod eronat semnului un caracter pur descriptiv, deși acesta prezintă o funcție distinctivă în abstract.

Prin intermediul celui de al doilea motiv de anulare, reclamanta susține că prin decizia atacată s-a respins în mod eronat argumentul potrivit căruia semnul are o funcție distinctivă datorită utilizării căreia îi este destinat. Potrivit reclamantei, chiar dacă se admite caracterul descriptiv în abstract al semnului verbal, există o utilizare care poate dovedi că acesta prezintă o funcție distinctivă și care elimină motivul întemeiat pe inadmisibilitatea cererii de înregistrare.

Acțiune introdusă la 8 ianuarie 2010 — Evropaiki Dynamiki/Comisia

(Cauza T-9/10)

(2010/C 80/57)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Atena, Grecia) (reprezitanți: N. Korogiannakis și M. Dermitzakis, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea deciziei Oficiului pentru Publicații de respingere a ofertei prezentate (AO 10224) (lotul 2) de reclamantă ca urmare a cererii de ofertă deschisă AO 10224 pentru „Punerea la dispoziție de publicații electronice” ⁽¹⁾ lotul 2, comunicată reclamantei prin scrisoarea din 29 octombrie 2009, și anularea tuturor deciziilor ulterioare ale Oficiului pentru Publicații care au legătură cu aceasta, inclusiv a celei prin care contractul a fost atribuit contractanților selectați;

— anularea deciziei Oficiului pentru Publicații de atribuire a contractelor din cadrul lotului 3 al cererii de ofertă mai sus menționate către Siveco/Intrasoft și Engineering/Intrasoft, decizie comunicată reclamantei prin scrisoarea din 29 octombrie 2009, în cazul în care o societate participă direct sau indirect la ambele contracte-cadru;

— obligarea pârâtei la plata de despăgubiri în valoare de 260 760 de euro pentru prejudiciul suferit de reclamantă în urma procedurii de cerere de ofertă în cauză;

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli și costuri efectuate de reclamantă în legătură cu prezenta acțiune, chiar și în cazul respingerii acesteia.

Motivele și principalele argumente

În prezenta cauză, reclamanta solicită anularea deciziei pârâtei de respingere a ofertei sale prezentate ca urmare a cererii de ofertă deschisă pentru servicii de publicații electronice (AO 10224) (lotul 2) și de atribuire a contractului contractantului selectat (loturile 2 și 3). În plus, reclamanta solicită compensarea prejudiciilor pe care susține să le-a suferit în urma procedurii de cerere de ofertă.

În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă două motive.

În primul rând, reclamanta argumentează că pârâta a săvârșit numeroase erori vădite de apreciere și că a refuzat să prezinte reclamantei o justificare sau o explicație suficientă, încălcând astfel Regulamentul financiar ⁽²⁾ și normele de aplicare ale acestuia, precum și Directiva 2004/18/CE ⁽³⁾ și articol 253 CE.

În al doilea rând, reclamanta susține că pârâta a săvârșit erori vădite de apreciere și nu a furnizat o motivare în ceea ce privește oferta reclamantei întrucât considerațiile negative ale comitetului de evaluare sunt vagi, nedovedite, eronate și nefondate.

⁽¹⁾ JO 2009/S 109-56511.

⁽²⁾ Regulamentul (CE, EURATOM) nr. 1605/200 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198).

⁽³⁾ Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (JO L 134, p. 114, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 116).

A acțiune introdusă la 20 ianuarie 2010 — Goutier/OAPI — Rauch (ARANTAX)**(Cauza T-13/10)**

(2010/C 80/58)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile****Reclamant:** Klaus Goutier (Frankfurt am Main, Germania) (reprezentant: E. E. Happe, avocat)**Pârât:** Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)**Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs:** Norbert Rauch (Herzogenaurach, Germania)**Concluziile reclamantului**

— Anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 10 noiembrie 2009 (în cauza R 1769/2008-4) în măsura în care a respins cererea de înregistrare a mărcii comunitare solicitate pentru următoarele servicii:

— Clasa 35 — Servicii de consilier fiscal, stabilire de declarații fiscale, contabilitate, servicii de expert contabil, consiliere profesională, consiliere pentru întreprinderi;

— Clasa 36 — Stabilirea de expertize și evaluări fiscale, fuzionare și achiziționare, respectiv consiliere financiară la cumpărarea sau la vânzarea de întreprinderi, precum și la dobândirea de participații în întreprinderi;

— Clasa 43 — Servicii juridice, cercetare juridică;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente**Solicitantul mărcii comunitare:** Klaus Goutier**Marca comunitară vizată:** marca verbală „ARANTAX” pentru produse și servicii din clasele 35, 36 și 42 (cererea de înregistrare nr. 4 823 084)**Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției:** Norbert Rauch**Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției:** marca figurativă germană „atarax” nr. 30 168 707 pentru produse și servicii din clasele 9, 35, 37, 41 și 42**Decizia diviziei de opoziție:** respinge opoziția**Decizia camerei de recurs:** anulează în parte decizia diviziei de opoziție și respinge în parte cererea de înregistrare a mărcii comunitare**Motivele invocate:** încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾, având în vedere că nu există risc de confuzie între mărcile în conflict

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

A acțiune introdusă la 18 ianuarie 2010 — CheckMobile/OAPI (carcheck)**(Cauza T-14/10)**

(2010/C 80/59)

*Limba de procedură: germana***Părțile****Reclamantă:** CheckMobile GmbH — The Process Solution Company (Hamburg, Germania) (reprezentant: K. Lodigkeit, avocat)**Pârât:** Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)**Concluziile reclamantei**

— anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne din 18 noiembrie 2009 (recurs R 595/2009-4), în măsura în care respinge cererea de înregistrare a mărcii „carcheck” în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera c) din Regulamentul nr. 40/94;

— obligarea Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „carcheck” pentru produse și servicii din clasele 9, 16, 35, 36, 38, 41, 42 și 45 (cerere de înregistrare nr. 7 368 681)

Decizia examinatorului: refuz parțial de înregistrare

Decizia camerei de recurs: anularea parțială a deciziei examinatorului

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 40/94 ⁽¹⁾, întrucât camera de recurs a interpretat prea larg motivul absolut întemeiat pe caracterul exclusiv descriptiv al semnelor care compun marca

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1 — 36, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

Acțiune introdusă la 19 ianuarie 2010 — Steinberg/Comisia

(Cauza T-17/10)

(2010/C 80/60)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: Gerald Steinberg (Ierusalim, Israel) (reprezentant: T. Asserson, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantului

— Anularea deciziei atacate;

— divulgarea, într-un termen de 15 zile, a tuturor documentelor specificate în cerere;

— obligarea la plata cheltuielilor de judecată;

— impunerea oricărei alte măsuri pe care Tribunalul o consideră adecvată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul acțiunii formulate, reclamantul solicită anularea Deciziei Comisiei din 15 mai 2009, care i-a fost notificată la 22 noiembrie 2009, prin care i se respinge în parte cererea, formulată în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 ⁽¹⁾, de acces la documentele privind deciziile de finanțare pentru subvenții acordate unor organizații neguvernamentale din Israel și din Palestina în ultimii trei ani în cadrul programelor „Parteneriat pentru pace” (PPP) și „Instrumentul european pentru democrație și drepturile omului” (IEDDO).

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă patru motive.

În primul rând, reclamantul susține că, prin neacordarea accesului la documentele solicitate, pârâta a încălcat articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001.

În al doilea rând, reclamantul susține că prin refuzarea accesului integral la documentele solicitate, pârâta a încălcat articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 întrucât cererea sa nu intră în domeniul de aplicare al niciuneia dintre excepțiile prevăzute la acest articol. În plus, reclamantul susține că și în cazul în care excepțiile ar fi aplicabile cererii sale, *quod non*, ar trebui să se considere că dreptul organizațiilor societății civile de a avea acces la documentele solicitate constituie un „interes public superior care justifică divulgarea”.

În al treilea rând, reclamanta afirmă că, prin scurgerea unui termen de aproape șase luni pentru a răspunde cererii sale confirmative în pofida faptului că Regulamentul nr. 1049/2001 impune să se răspundă într-un termen de 15 zile lucrătoare, pârâta a încălcat articolul 7 din Regulamentul nr. 1049/2001.

În al patrulea rând, reclamantul susține că pârâta nu a examinat cererea cu „promptitudine” și, prin urmare, a încălcat articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001 L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76)

Acțiune introdusă la 27 ianuarie 2010 — Arkema France/Comisia

(Cauza T-23/10)

(2010/C 80/61)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Arkema France (Colombes, Franța) (reprezentanți: J. Joshua, Barrister, E. Aliende Rodríguez, lawyer)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea articolului 1 alineatele (1) și (2) din Decizia C(2009) 8682 a Comisiei din 11 noiembrie 2009 în măsura în care se aplică reclamantei și, în orice caz, anularea articolului 1 alineatul (1) în măsura în care se arată că reclamanta ar fi participat la o încălcare a dreptului comunitar în sectorul stabilizatorilor de cupru în cursul perioadei 16 martie 1994-31 martie 1996;
- anularea amenzilor impuse reclamantei prin articolul 2;
- în cazul în care Tribunalul nu decide anularea integrală a amenzilor, reducerea substanțială a acestora, în exercitarea competenței Tribunalului de a judeca pe fond;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune urmărește anularea Deciziei adoptate la 11 noiembrie 2009 în cauza COMP/38.589-Stabilizatori termici, prin care Comisia a constatat că reclamanta a participat la o un număr de două încălcări ale articolului 81 CE (devenit articolul 101 TFUE), una în cadrul sectorului stabilizatorilor de cupru, iar alta în cadrul sectorului ESBO, aplicând reclamantei o amendă pentru fiecare categorie de produse.

Reclamanta invocă următoarele motive în susținerea acțiunii:

În primul rând, potrivit unei interpretări corecte a articolului 25 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾, procedura în cauza Akzo ⁽²⁾ nu a dus la întreruperea cursului prescripției, iar puterea Comisiei de a impune amenzi se prescrisese în ceea ce privește cele două încălcări în temeiul termenului de zece

ani care decurge din regula „dublei limitări”. Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că procedura în cauza Akzo de la Tribunal a dus la întreruperea cursului prescripției și că maximum de zece ani prevăzut la articolul 25 alineatul (5) din regulamentul menționat putea fi prelungit în speță.

În al doilea rând, Comisia nu a dovedit un interes legitim în constatarea încălcărilor pentru carte nu deținea competența de a impune amenzi. În fapt, articolul 7 din Regulamentul nr. 1/2003 permite Comisiei să constate încălcările fără a impune amenzi, cu condiția să demonstreze existența unui interes legitim.

În al treilea rând, independent de primele două motive, reclamanta solicită Tribunalului să anuleze constatarea de la articolul 1 alineatul (1) din decizia atacată, potrivit căreia reclamanta a participat la o încălcare în sectorul stabilizatorilor de cupru în cursul perioadei 16 martie 1994-31 martie 1996, întrucât Comisia nu a demonstrat un interes legitim cât privește această constatare.

În al patrulea rând, în ipoteza în care Tribunalul nu anulează amenzile în integralitate, reclamanta susține că nu a fost dovedit de către Comisie faptul că încălcarea s-ar fi prelungit după 23 februarie 1999, astfel încât amenda impusă pentru a doua perioadă a înțelegerii ar trebui redusă pentru a ține seama de durata mai scurtă a încălcărilor.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 187).

⁽²⁾ Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia (T-125/03 și T-253/03, Rep., p. II-3523).

Acțiune introdusă la 26 ianuarie 2010 — Euro-Information/OAPI (EURO AUTOMATIC PAYMENT)

(Cauza T-28/10)

(2010/C 80/62)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) (Strasbourg, Franța) (reprezentant: A. Grolée, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei adoptate la 11 noiembrie 2009 de Camera a doua de recurs în cauza R 635/2009-2, în măsura în care a respins cererea de înregistrare a mărcii nr. 7 077 654 în privința produselor și serviciilor care fac obiectul prezentei acțiuni;
- admiterea cererii de înregistrare a mărcii comunitare „EURO AUTOMATIC PAYMENT” nr. 7 077 654 pentru toate produsele și serviciile din clasele 9 și 36 refuzate la înregistrare;
- obligarea OAPI să suporte cheltuielile de judecată ale reclamantei efectuate în cadrul procedurii în fața OAPI precum și în cadrul prezentei acțiuni, în conformitate cu dispozițiile articolului 87 din regulamentul de procedură.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „EURO AUTOMATIC PAYMENT” pentru produse și servicii din clasele 9, 35, 36, 37, 38, 42 și 45 (cererea de înregistrare nr. 7 077 654)

Decizia examinatorului: respinge în parte cererea de înregistrare

Decizia camerei de recurs: respinge recursul

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 în măsura în care marca propusă la înregistrare nu este descriptivă, ci distinctivă pentru toate produsele și serviciile pentru care s-a refuzat înregistrarea.

Acțiune introdusă la 28 ianuarie 2010 — Țările de Jos/Comisia

(Cauza T-29/10)

(2010/C 80/63)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamant: Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: C. Wissels și Y. de Vries, agenți)

Concluziile reclamantului

- Anularea în parte a Deciziei Comisiei din 18 noiembrie 2009 în cazul nr. C 10/2009 (ex N 138/2009) — Țările de Jos — ajutor pentru ING Groep N.V.;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În decizia atacată Comisia a constatat că anumite măsuri adoptate de Țările de Jos în privința ING Groep N.V. reprezintă ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE și a declarat aceste ajutoare compatibile cu piața comună, cu anumite condiții. Potrivit deciziei, modificarea condițiilor de rambursare a sumei de 5 miliarde de euro aferentă infuziei de capital constituie un ajutor suplimentar.

Acțiunea este îndreptată împotriva articolului 2 alineatul (1) din decizie, întemeiat în special pe constatarea că modificarea condițiilor de rambursare a sumei de 5 miliarde de euro aferentă infuziei de capital include un ajutor de stat.

În primul rând, decizia încalcă articolul 107 TFUE, în măsura în care Comisia a decis că adaptarea condițiilor de rambursare a participării la capitalul de bază al ING include un ajutor de stat suplimentar în cuantum de 2 miliarde de euro în favoarea ING. Comisia a calificat în mod eronat adaptarea condițiilor de rambursare drept ajutor de stat, pentru următoarele motive:

- în cazul în care această măsură ar fi calificată drept ajutor de stat, potrivit deciziei ajutorul ar consta în participarea integrală la capitalul de bază al ING; o modificare a condițiilor de rambursare a acestui ajutor nu poate include un ajutor care s-ar adăuga la această participare;
- Comisia ar fi trebuit să ia în considerare adaptarea condițiilor de rambursare în cadrul aprecierii privind participarea la capitalul de bază, iar nu să o examineze în mod separat;
- astfel, în temeiul dispozițiilor privind ajutoarele, Comisia analizat în mod separat adaptarea condițiilor de rambursare, săvârșind astfel în acest cadru o serie de erori;

— în cadrul aprecierii, Comisia nu a luat în considerare, în mod eronat, faptul că adaptarea condițiilor de rambursare a avut ca obiectiv și armonizarea acestora cu condițiile de rambursare în vigoare pe piață.

În al doilea rând, decizia încalcă obligația de diligență întrucât Comisia nu a stabilit situația de fapt relevantă.

În al treilea rând, decizia încalcă obligația de motivare întrucât Comisia nu și-a motivat în mod suficient constatarea potrivit căreia adaptarea condițiilor de rambursare include un ajutor suplimentar.

Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2010 — Reagens/Comisia

(Cauza T-30/10)

(2010/C 80/64)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Reagens SpA (San Giorgio di Piano, Italia) (reprezentanți: B. O'Connor, L. Toffoletti, D. Gullo and E. De Giorgi, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

— Anularea în totalitate a Deciziei C(2009) 8682 final a Comisiei din 11 noiembrie 2009 (cazul COMP/38.589 — Stabilizatori termici) în ceea ce privește stabilizatorii din staniu, sau, doar în măsura în care aceasta o privește pe reclamantă;

— constatarea faptului că termenele prevăzute la articolul 25 din Regulamentul nr. 1/2003 se aplică în cauză, astfel încât este prescrisă aplicarea unei amenzi reclamantei;

— în subsidiar, constatarea faptului că, în mod greșit, Comisia a aplicat reclamantei o amendă de 10 791 000 de euro și, în măsura în care va fi necesar, ajustarea amenzii la un nivel

care să corespundă naturii limitate a posibilei încălcări a articolului 101 TFUE de către reclamantă după anul 1996;

— inițierea unei proceduri de investigație în aplicarea articolului 35 din Liniile directe privind calculul amenzilor în ceea ce privește Chemson și Baerlocher și în raport cu toate susținerile prezentate de destinarii deciziei privind stabilizatorii de staniu după notificarea comunicării privind obiecțiunile;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin cererea formulată, reclamanta solicită anularea parțială a Deciziei C(2009) 8682 final a Comisiei din 11 noiembrie 2009, în măsura în care aceasta constată că reclamanta a încălcat articolele 81 CE și 53 SEE (cazul COMP/38.589 — Stabilizatori termici) și în măsura în care se aplică o amendă reclamantei.

În susținerea concluziilor, reclamanta invocă următoarele motive:

În primul rând, reclamanta pretinde că, la aprecierea faptelor în raport cu stabilizatorii de staniu, Comisia a comis o eroare vădită considerând că reclamanta se face vinovată de participare la o încălcare a articolului 81 CE (devenit articolul 101 TFUE) ulterior perioadei 1996-1997.

În al doilea rând, reclamanta susține că, prin aplicarea articolului 25 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ la situația de fapt de pe piața stabilizatorilor de staniu și în special, prin faptul că a apreciat că termenele prevăzute la acest articol s-au scurs, Comisia a comis o eroare vădită. Potrivit reclamantei, inexistența unei dovezi privind o încălcare ulterioară anilor 1996-1997 înseamnă că aplicarea unei amenzi reclamantei este prescrisă în termenul de 5 ani sau de 10 ani prevăzut la acest articol.

În al treilea rând, reclamantul arată că, în fapt, Comisia a încălcat principiul unei bune administrări și așteptările legitime ale reclamantului în ceea ce privește desfășurarea unei investigații cât mai corecte, riguroase și diligente, și în ceea ce privește faptul că nu se va ignora proba concurenței. În plus, reclamanta susține că dreptul său la apărare a fost încălcat de Comisie, întrucât aceasta nu a examinat în mod adecvat dovezile prezentate de reclamantă în răspuns la comunicarea privind obiecțiunile și cu prilejul audierii părților și nici nu i-a permis reclamantei să aibă acces, din nou, la dosarul neconfidențial al investigației.

În al patrulea rând, reclamanta susține că acțiunea Comisiei s-a caracterizat prin încălcarea principiului de a aplica un tratament egal în fața legii tuturor întreprinderilor, întrucât Comisia a aplicat în mod eronat Liniile directoare privind calculul amenzilor ⁽²⁾. În plus, reclamanta susține că a fost încălcat principiul proporționalității de către Comisie, întrucât amenda care i-a fost aplicată a fost disproporționată în comparație cu amenzile aplicate tuturor celorlalți destinatari ai deciziei privind stabilizatorii de staniu și, în special, în comparație cu amenda aplicată societății Baerlocher.

În al cincilea rând, reclamanta invocă faptul că prin acțiunea Comisiei a fost distorsionată concurența pe piața comună, fiind încălcat articolul 101 TFUE, în măsura în care Comisia a aplicat incorect Liniile directoare privind calculul amenzilor.

În sfârșit, reclamanta susține că acțiunea Comisiei încalcă principiul unei bune administrări, întrucât investigația nu s-a desfășurat în mod diligent și operativ, fiind încălcat și dreptul reclamantei de a nu fi continuată investigația în perioada de examinare a cererilor adresate Tribunalului în cauza Akzo ⁽³⁾.

-
- (¹) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167)
- (²) Liniile directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO C 201, p. 2)
- (³) Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akros Chemicals/Comisia (T-125/03 și T-253/03, Rep., p. II-3523)

Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Ella Valley Vineyards/OAPI — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)

(Cauza T-32/10)

(2010/C 80/65)

Limba în care a fost formulată acțiunea: franceza

Părțile

Reclamantă: Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd (Ierusalim, Israel) (reprezentant: C. de Haas, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois-Perret, Franța)

Concluziile reclamantei

- Anularea în totalitate Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI la 11 noiembrie, întrucât a încălcat articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată efectuate de societatea ELLA VALLEY VINEYARDS conform articolelor 87-93 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca figurativă „ELLA VALLEY VINEYARDS” pentru produse din clasa 33 (cererea de înregistrare nr. 3 360 914).

Titularul mărcii sau al semnelui invocat în sprijinul opoziției: Hachette Filipacchi Presse SA.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca verbală franceză și marca verbală comunitară „ELLE” pentru produse din clasa 16 (marca comunitară nr. 3 475 365).

Decizia diviziei de opoziție: respinge opoziția.

Decizia camerei de recurs: anulează decizia diviziei de opoziție.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 în măsura în care publicul vizat nu va stabili nicio legătură între mărcile în cauză, iar utilizarea mărcii „ELLA VALLEY VINEYARDS” nu va aduce foloase necuvenite din renumele mărcilor „ELLE” anterioare.

Acțiune introdusă la 28 ianuarie 2010 — ING Groep/Comisia

(Cauza T-33/10)

(2010/C 80/66)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: ING Groep NV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentanți: O. Brouwer, M. Knapen și J. Blockx, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea deciziei contestate, inclusiv pentru motivul motivării neadecvate, în măsura în care prin această decizie se califică modificarea la tranzacția CBI drept ajutor suplimentar în valoare de 2 miliarde de EUR;

- anularea deciziei contestate, inclusiv pentru motivul motivării neadecvate, în măsura în care Comisia a condiționat aprobarea ajutorului de acceptarea interzicerii poziției de leader în materie de preț, astfel cum se prevede în decizie și în Anexa II la aceasta;

- anularea deciziei contestate, inclusiv pentru motivul motivării neadecvate, în măsura în care Comisia a condiționat aprobarea ajutorului de acceptarea unor cerințe privind restructurarea care depășesc ceea ce este adecvat și impus prin Comunicarea privind restructurarea.

- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În contextul tulburărilor de pe piețele financiare în septembrie/octombrie 2008, statul olandez a injectat, la 11 noiembrie 2008, 10 miliarde EUR de capital de bază de rangul 1 (Tier 1) (operațiune denumită în continuare „tranzacția CBI”) în ING (denumită în continuare „reclamanta”). Acest ajutor a fost aprobat în mod provizoriu de către Comisia Europeană la 12 noiembrie 2008 pentru o perioadă de șase luni.

În ianuarie 2009, statul olandez a acceptat să își asume riscul economic referitor la o parte din activele reclamantei care au suferit o devalorizare. Această măsură a fost aprobată în mod provizoriu de Comisia Europeană la 31 martie 2009, când statul olandez s-a angajat să prezinte un plan de restructurare a reclamantei. În octombrie 2009, reclamanta și statul olandez au încheiat un acord de modificare a tranzacției CBI originale pentru a permite o rambursare anticipată a unei jumătăți din aportul de capital CBI. O versiune finală a planului de restructurare a reclamantei a fost prezentat Comisiei la 22 octombrie 2009.

La 18 noiembrie 2009, Comisia a adoptat decizia atacată prin care a aprobat măsura de ajutor sub rezerva realizării angajamentelor privind restructurarea menționate în anexele I și II la decizie.

Prin acțiunea formulată, reclamanta solicită anularea în parte a deciziei din 18 noiembrie 2009 privind ajutorul de stat Nr. C 10/2009 (ex N 138/2009) acordat de Țările de Jos pentru susținerea activelor nelichide ale reclamantei și pentru planul de restructurare a acesteia, în măsura în care se pretinde că în această decizie (i) se califică modificarea tranzacției CBI drept ajutor suplimentar în valoare de 2 miliarde EUR, (ii) se condiționează aprobarea ajutorului de acceptarea interzicerii poziției de leader în materie de preț și (iii) aprobarea ajutorului de acceptarea unor cerințe privind restructurarea care depășesc ceea ce este adecvat și impus prin Comunicarea privind restructurarea.

Reclamanta susține că decizia atacată ar trebui anulată în parte pentru următoarele motive:

Prin intermediul primului motiv, referitor la modificarea tranzacției CBI, reclamanta susține că Comisia:

(a) a încălcat articolul 107 TFUE prin faptul de a constata că modificarea tranzacției privind capitalul de bază de rangul 1, încheiată între reclamantă și statul olandez, constituie ajutor de stat; și că

(b) a încălcat principiul diligenței și articolul 296 TFUE prin neexaminarea atentă și imparțială a tuturor aspectelor pertinente ale acestei spețe, prin neaudierea persoanelor în cauză și prin nemotivarea în mod adecvat a deciziei atacate;

Prin intermediul celui de al doilea motiv, referitor la interzicerea poziției de leader în materie de preț pentru ING și pentru ING Direct, reclamanta afirmă că Comisia:

(a) a încălcat principiul bunei administrări prin neexaminarea atentă și imparțială a tuturor aspectelor relevante ale acestei spețe și, în plus, Comisia a încălcat obligația de a motiva decizia în mod adecvat;

(b) a încălcat principiul proporționalității prin condiționarea aprobării ajutorului de interzicerea poziției de leader în materie de preț, care nu este adecvată, necesară sau proporțională;

- (c) a încălcat articolul 107 alineatul (3) litera (b) TFUE și a aplicat greșit principiile și liniile directoare prevăzute în Comunicarea privind restructurarea.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, referitor la cerințele disproporționate de restructurare, reclamanta susține că decizia atacată este viciată de:

- (a) o eroare de apreciere, întrucât Comisia a calculat în mod greșit valoarea relativă și cea absolută a ajutorului și a încălcat principiul proporționalității și principiul bunei administrări prin impunerea unei restructurări excesive fără a fi examinat cu atenție și cu imparțialitate toate elemente de fapt pertinente care i-au fost furnizate; și
- (b) o eroare de apreciere și o motivare neadecvată prin devierea de la Comunicarea privind restructurarea atunci când a apreciat restructurarea impusă.

Recurs introdus la 28 ianuarie 2010 de Carlo De Nicola împotriva Hotărârii pronunțate la 30 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-55/08, De Nicola/BEI

(Cauza T-37/10 P)

(2010/C 80/67)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurent: Carlo De Nicola (Strassen, Luxemburg) (reprezentant: L. Isola, avocat)

Cealaltă parte în proces: Banca Europeană de Investiții

Concluziile recurentului

- anularea hotărârii atacate;
- obligarea Băncii Europene de Investiții la plata cheltuielilor de judecată, a dobânzilor și a reevaluării monetare aferente creditului recunoscut.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului Funcției Publice (TFP) din 30 noiembrie 2009. Prin această hotărâre a fost respinsă o acțiune formulată de domnul De Nicola, având ca obiect pe de o parte o cerere de anulare a deciziei prin care pârâta i-a respins calea de atac prin care viza reexaminarea evaluării pentru 2006, iar pe de altă parte, o cerere de anulare a deciziei Băncii privind promovările pentru anul 2006, în măsura în care nu a fost promovat prin acestea; o cerere de anulare a raportului de evaluare pentru 2006; constatarea faptului că a fost victimă a hărțuirii morale; obligarea Băncii la repararea prejudiciilor care consideră că i-au fost cauzate de hărțuire și, în sfârșit, o cerere de anulare a deciziei de refuz al acoperirii anumitor cheltuieli medicale legate de terapia cu laser.

În susținerea propriilor pretenții, reclamantul invocă următoarele motive:

- TFP, în mod nelegal, nu s-ar fi pronunțat, iar atunci când nu a pierdut din vedere complet obiectul acțiunii (de exemplu, al doilea și al treilea motiv din cererea de anulare, refuzul Comitetului de recurs de a se pronunța pe fond, etc.) a decis în mod voit să examineze numai anumite excepții.
- TFP nu s-ar fi pronunțat cu privire la cererea acestuia de verificare a comportamentului superiorilor săi din perspectiva criteriilor de evaluare adoptate de pârâtă. În plus, ar fi pretins în mod eronat că apreciază că respectivul comportament vexatoriu denunțat de recurent aparține angajaților, comportament pe care recurentul îl atribuie în mod direct și exclusiv BEI;
- Constituie de asemenea motiv de recurs respingerea probelor propuse și pretinsa răsturnare a sarcinii probei, precum și nemotivarea. În această privință, se reține că TFP ar fi omis să își motiveze mai multe argumente decisive, or ar fi dat o motivare contradictorie și/sau ilogică, deci care lipsește în esență. Se menționează în special refuzul de aplicare a articolului 41 din Statutul personalului, precum și respingerea cererii de anulare a raportului de evaluare pentru anul 2006.
- În sfârșit, recurentul consideră că fiind vorba despre un contract de muncă de drept privat, nu există premisele pentru a se proceda prin analogie și a se aplica în cauză norme și condițiile procesuale aplicabile pentru funcționarii comunitari care au contracte de drept public.

Recurs introdus la 26 ianuarie 2010 de Luigi Marcuccio împotriva Hotărârii pronunțate la 10 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-70/07, Marcuccio/Comisia

(Cauza T-38/10 P)

(2010/C 80/68)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurent: Luigi Marcuccio (Tricase, Italia) (reprezentant: G. Cipressa, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

- Indiferent de situație: anularea în *totalitate* și fără nicio excepție a ordonanței atacate;
- constatarea faptului că acțiunea în primă instanță în legătură cu care a fost emisă ordonanța atacată, era admisibilă în *totalitate* și fără nicio excepție;
- în principal: admiterea în *totalitate* și fără nicio excepție a *petitum*-ului formulat în cadrul acțiunii în primă instanță;
- obligarea pârâtei la plata către reclamant a tuturor cheltuielilor și onorariilor suportate de acesta, aferente tuturor gradelor de jurisdicție parcurse până în prezent;
- în subsidiar: retrimiteră cauzei *de qua* spre rejudecare la Tribunalul Funcției Publice constituit în alt complet.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva Ordonanței Tribunalului Funcției Publice (TFP) din 10 noiembrie 2009. Prin această ordonanță au fost respinse ca vădit inadmisibile primul, al doilea, al treilea și al șaselea capăt de cerere dintr-o acțiune având ca obiect obligarea Comisiei la repararea

pretinsului prejudiciu cauzat în urma refuzului de a-i rambursa reclamantului cheltuielile recuperabile care ar fi fost efectuate în cauza T-176/04 Marcuccio/Comisia.

În susținerea propriilor pretenții, recurentul invocă interpretarea și aplicarea greșite ale noțiunii de cerere în sensul articolelor 90 și 91 din Statutul funcționarilor, îndepărtarea ilogică și nemotivată a jurisprudenței aferente, nemotivarea, nerespectarea obligației de a nu ține seama de memoriul în apărare, întrucât a fost depus tardiv, săvârșirea unei erori prin admiterea unui act intitulat „cerere de constatare a lipsei necesității de pronunțare asupra fondului”, precum și încălcarea articolului 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Recurs introdus la 3 februarie 2010 de Luigi Marcuccio împotriva Ordonanței pronunțate la 25 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-11/09, Marcuccio/Comisia

(Cauza T-44/10 P)

(2010/C 80/69)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurent: Luigi Marcuccio (Tricase, Italia) (reprezentant: G. Cipressa, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

- În orice caz, anularea în întregime și fără nicio excepție a ordonanței atacate;
- declararea faptului că acțiunea în primă instanță, în cadrul căreia a fost pronunțată ordonanța atacată, era admisibilă în întregime și fără nicio excepție;
- în principal: admiterea în întregime și fără nicio excepție a cererilor formulate de recurent în cadrul acțiunii în primă instanță;

- obligarea pârâtei la rambursarea către recurent a tuturor cheltuielilor de judecată și onorariilor suportate de acesta și aferente procedurii în primă instanță și prezentei proceduri;
- în subsidiar: trimiterea spre rejudecare a cauzei *de qua* Tribunalului Funcției Publice pentru a se pronunța din nou pe fond, în altă compunere, asupra acesteia.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva Ordonanței Tribunalului Funcției Publice (TFP) din 25 noiembrie 2009. Prin această ordonanță s-a respins în parte ca vădit inadmisibilă și în parte ca vădit nefondată o acțiune având ca obiect refuzul pârâtei de a rambursa în proporție de 100 % cheltuielile medicale ale recurentului.

În susținerea pretențiilor sale, recurentul invocă interpretarea și aplicarea eronată a noțiunii de motivare a unei decizii emise de o instituție a Uniunii Europene, a conceptului de posibilitate de a completa motivarea unei decizii, precum și a principiilor de drept referitoare la prezentarea și aprecierea probelor.

Recurentul invocă de asemenea interpretarea și aplicarea eronată a noțiunilor de act atacabil și de decizie pur confirmativă a unei decizii anterioare.

Acțiune introdusă la 10 februarie 2010 — SP/Comisia

(Cauza T-55/10)

(2010/C 80/70)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: SP SpA (Brescia, Italia) (reprezentant: G. Belotti, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei Comisiei din 8 decembrie 2009, prin care a fost modificată precedentă Decizie C(2009) 7492 final, adoptată de Comisie la 30 septembrie 2009;

- obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin Decizia din 8 decembrie 2009, care face obiectul prezentei acțiuni, Comisia a modificat precedentă sa Decizie C(2009) 7492 final din 30 septembrie 2009, prin care aceasta imputase unor întreprinderi, printre care reclamanta, participarea la o pretinsă înțelegere. Prin Decizia din 8 decembrie 2009, Comisia, după ce a recunoscut că Decizia din 30 septembrie 2009 făcea „referire la o anexă care cuprindea tabele care ilustrau modificările prețurilor pentru fierul-beton armat în cursul desfășurării înțelegerii” și că „anexa menționată nu era cuprinsă în decizia adoptată la 30 septembrie 2009”, a decis modificarea acesteia din urmă în scopul de a include în aceasta tabelele anexate la decizia care face obiectul prezentei acțiuni.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă următoarele motive:

1. Ilegalitatea rectificării ulterioare a unei măsuri afectate de un viciu grav: Comisia nu are competența de a rectifica ulterior o decizie care, întrucât era incompletă în mod evident la momentul adoptării sale, este vădit nevalidă; acest fapt constituie o împrejurare deosebit de gravă care, ca atare, nu poate fi rectificată.
2. Indicarea eronată a temeiului juridic: Comisia a indicat ca temei juridic al măsurii atacate articolul 65 CO și Regulamentul CE nr. 1/2003 ⁽¹⁾, care sunt vădit necorespunzătoare ca temeiuri juridice pentru îndeplinirea obiectivului pe care Comisia și l-a stabilit (și anume completarea/modificarea unei decizii precedente a acesteia, care avea un text incomplet). În consecință, a doua decizie, care face obiectul prezentei acțiuni, trebuie anulată pentru lipsă vădită de temei juridic corespunzător.

Reclamanta invocă de asemenea încălcarea principiului bunei administrări.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

**Acțiune introdusă la 10 februarie 2010 — Acciaierie e
Ferriere Leali Luigi și Leali/Comisia****(Cauza T-56/10)**

(2010/C 80/71)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamante: Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA (Brescia, Italia),
Leali SpA (Odolo, Italia) (reprezentant: G. Belotti, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantelor

— Anularea Deciziei Comisiei din 8 decembrie 2009 de modificare a precedentei Decizii C(2002) 7492 final, adoptată de Comisie la 30 septembrie 2009;

— obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente procesului.

Motivele și principalele argumente

Motivele și principalele argumente sunt cele invocate în cauza T-55/10, SP/Comisia.

<u>Numărul informării</u>	Cuprins (<i>continuare</i>)	Pagina
2010/C 80/62	Cauza T-28/10: Acțiune introdusă la 26 ianuarie 2010 — Euro-Information/OAPI (EURO AUTOMATIC PAYMENT)	37
2010/C 80/63	Cauza T-29/10: Acțiune introdusă la 28 ianuarie 2010 — Țările de Jos/Comisia	38
2010/C 80/64	Cauza T-30/10: Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2010 — Reagens/Comisia	39
2010/C 80/65	Cauza T-32/10: Acțiune introdusă la 22 ianuarie 2010 — Ella Valley Vineyards/OAPI — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)	40
2010/C 80/66	Cauza T-33/10: Acțiune introdusă la 28 ianuarie 2010 — ING Groep/Comisia	40
2010/C 80/67	Cauza T-37/10 P: Recurs introdus la 28 ianuarie 2010 de Carlo De Nicola împotriva Hotărârii pronunțate la 30 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-55/08, De Nicola/BEI	42
2010/C 80/68	Cauza T-38/10 P: Recurs introdus la 26 ianuarie 2010 de Luigi Marcuccio împotriva Hotărârii pronunțate la 10 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-70/07, Marcuccio/Comisia	43
2010/C 80/69	Cauza T-44/10 P: Recurs introdus la 3 februarie 2010 de Luigi Marcuccio împotriva Ordonanței pronunțate la 25 noiembrie 2009 de Tribunalul Funcției Publice în cauza F-11/09, Marcuccio/Comisia	43
2010/C 80/70	Cauza T-55/10: Acțiune introdusă la 10 februarie 2010 — SP/Comisia	44
2010/C 80/71	Cauza T-56/10: Acțiune introdusă la 10 februarie 2010 — Acciaierie e Ferriere Leali Luigi și Leali/Comisia	45

Prețul abonamentelor în 2010
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 100 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	770 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	300 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Formatul CD-ROM va fi înlocuit în cursul anului 2010 cu formatul DVD.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

